

Arbejdsgruppen vedrørende
våbenlovgivningen

Afsluttende beretning om ændringer i våbenlovgivningen

ex. 2

Betænkning nr. 1082
København 1986

ISBN 87-503-6413-8

Ju 00-184-bet.

Eloni Tryk, København

<u>Indholdsfortegnelse</u>	<u>Side</u>
<u>Indledning.</u>	9
<u>Kapitel 1. Kontrolordningens rækkevidde med hensyn til ældre skydevåben. Samleres mulighed for at opnå våbentilladelser.</u>	13
I. Oversigt over kapitlet.	13
II. Reglerne før ændringen af våbenlovgivningen i 1973. Reglerne i perioden 1973 - 1985. De fra 1. januar 1986 gældende regler.	13
1. Kontrolordningens rækkevidde.	13
2. Samleres mulighed for våbentilladelser til skydevåben .	15
III. Regler i nabolandene.	17
1. Norge .	17
2. Sverige .	17
3. Forbundsrepublikken Tyskland.	19
IV. Arbejdsgruppens overvejelser.	20
1. Kontrolordningens rækkevidde.	20
2. Samleres mulighed for at opnå våbentilladelser til skydevåben.	22
a. Afgrænsning af samlerne	23
b. Indholdet af en ordning for samlere.	23
1'. Våben med model-/fremstillingsår senest 1890. Dansk pistol model 1910 og model 1910/21, marinerevolver model 1891, Schouboe-pistol model 1903 og dansk militærgevær model 1867/96 og 1867/97.	25
2'. Våben med model-/fremstillingsår efter 1890, bortset fra dansk pistol model 1910 og model 1910/21, marinererevolver model 1891, Schouboe-pistol model 1903 og dansk militærgevær model 1867/96 og 1867/97.	27
c. Legalisering af illegale våben.	28

	<u>Side</u>
3. Central registrering.	29
<u>Kapitel 2. Gas- og signalvåben.</u>	31
I. Typer, egenskaber, anvendelse og udbredelse.	31
1. Generelt .	31
2. Nødsignalafgivelse.	32
II. Gældende regler.	32
III. Farlighed.	33
IV. Regler i nabolandene.	34
I. Norge.	34
2. Sverige.	34
3. Forbundsrepublikken Tyskland.	35
V. Arbejdsgruppens overvejelser.	35
<u>Kapitel 3. Almindelige luft- og fjederbøsser.</u>	39
I. Typer, anvendelse, udbredelse og egenskaber.	39
II. Gældende regler.	40
III. Farlighed.	40
IV. Regler i nabolandene.	41
I. Norge.	41
2. Sverige .	41
3. Forbundsrepublikken Tyskland.	42
V. Arbejdsgruppens overvejelser.	42
<u>Kapitel 4. Armbrøster, harpunvåben, slangebøsser, bue og pil.</u>	45
I. Armbrøster .	45
1. Gældende regler.	45
2. Regler i nabolandene.	45
a. Norge.	45
b. Sverige .	46
c. Forbundsrepublikken Tyskland.	46

	<u>Side</u>
3. Arbejdsgruppens overvejelser.	46
II. Harpunvåben.	47
1. Anvendelse, funktionsmåde.	47
2. Gældende regler.	47
3. Arbejdsgruppens overvejelser.	48
III. Slangebøsser.	48
1. Beskrivelse, anvendelse.	48
2. Gældende regler.	48
3. Regler i nabolandene.	49
a. Norge .	49
b. Sverige .	49
c. Forbundsrepublikken Tyskland.	49
4. Arbejdsgruppens overvejelser.	49
IV. Bue og pil.	50
1. Gældende regler.	51
2. Arbejdsgruppens overvejelser.	51
 <u>Kapitel 5. Våbenattrapper.</u>	 5 3
I. Attrapbegrebet, udbredelse og benyttelse.	53
II. Gældende regler.	54
III. Regler i nabolandene.	54
I. Norge.	54
2. Sverige .	55
3. Forbundsrepublikken Tyskland.	55
IV. Arbejdsgruppens overvejelser.	55
 <u>Kapitel 6. Misbrug af våben og attrapper til trusler m.v.</u>	 5 7
I. Problemstillingen.	57
II. Arbejdsgruppens overvejelser.	58
1. Principielle synspunkter.	58
2. Afgrænsning af de genstande, som omfattes af t ransport reglerne.	59
3. Det nærmere indhold af reglerne.	60
4. Reglernes placering.	62

	<u>Side</u>
<u>Kapitel 7. Blankvåben.</u>	65
I. Definition. Området for arbejdsgruppens overvejelser .	65
II. Gældende regler.	65
III. Arbejdsgruppens overvejelser.	66
1. Knive og dolke.	66
2. Faldknive, kårdestokke og lignende	67
3. Kastestjerner og lignende	68
4. Kasteknive .	68
5. Spyd og håndharpuner.	68
6. Dekorative blankvåben.	68
<u>Kapitel 8. Postordresalg og andet forsendelsessalg .</u>	71
I. Gældende regler.	71
II. Regler i nabolandene.	71
I. Norge.	71
2. Sverige.	72
3. Forbundsrepublikken Tyskland.	72
III. Arbejdsgruppens overvejelser.	72
1. Behovet for skærper.	72
a. Skydevåben og ammunition omfattet af den almindelige kontrolordning.	73
b. Skydevåben, der lovligt uden tilladelse kan erhverves af personer, der er fyldt 18 år.	73
c. Dolke og knive, der almindeligt anvendes som værktøj i et erhverv eller til husholdningsbrug eller til brug ved jagt, lystfiskeri eller sportsdykning, og som har en klingelængde på mere end 12 cm.	73
2. Reglerne om legitimation.	74
<u>Kapitel 9. Andre emner.</u>	77
I. Håndjern.	77

	Side
II. Pusterør.	77
<u>Kapitel 10. Udkast til lov om ændring af våbenloven.</u>	79
<u>Kapitel 11. Bemærkninger til udkastets enkelte bestemmelser.</u>	83

Bilag 1.

Lovbekendtgørelse nr. 529 af 11. december 1985 af våbenloven.

Bilag 2.

Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 530 af 11. december 1985 om våben.

Bilag 3.

Justitsministeriets cirkulære af 11. december 1985 om våben.

Indledning ;

Ved skrivelse af 9. marts 1981 nedsatte justitsministeriet en arbejdsgruppe med den opgave at overveje, om der bør foretages ændringer i våbenlovgivningens regler om tilladelser.

Arbejdsgruppen fik særligt til opgave at overveje, om der bør foretages ændringer i våbenlovgivningens regler om glatløbende haglgeværer og dele heraf og i reglerne om luft- og fjederbøsser samt ammunition dertil.

Arbejdsgruppen blev endvidere anmodet om at overveje, om der skal fastsættes regler (ændrede regler) vedrørende bl.a. gas- og løsskudspistoler, våbenattrapper, håndjern og visse slangebøsser.

Endelig fik arbejdsgruppen til opgave at overveje, hvorvidt der skal fastsættes særlige regler vedrørende postordresalg af våben og andre genstande, der er omfattet af våbenloven.

I september 1982 afgav arbejdsgruppen "Delberetning vedrørende en kontrolordning for glatløbende haglgeværer m.v." (betænkning nr. 966). Delberetningen har dannet grundlag for en skærpelse af våbenlovgivningen, der trådte i kraft pr. 1. januar 1986 (lov nr. 297 af 6. juni 1984 om ændring af våbenloven og om ændring af lov om jagt og vildtforvaltning, ikraftsættelsesbekendtgørelse nr. 528 af 11. december 1985 og bekendtgørelse nr. 530 af 11. december 1985 om våben).

Efter afgivelsen af delberetningen blev der afholdt et enkelt møde i december 1982 vedrørende nogle af de øvrige emner, som arbejdsgruppen skulle overveje. Herefter blev der et ophold i arbejdsgruppens arbejde indtil begyndelsen af 1984, hvor arbejdet fortsatte med følgende sammensætning af arbejdsgruppen:

Fuldmægtig i justitsministeriet, nu dommer Ejler Bruun (formand),
politimester Flemming Dithmer, Foreningen af politimestre i Danmark,

arkitekt Ib Ejlev, Dansk Skytte Union,
isenkræmmer Hans Aage Kofoed, De Danske Skytte-, Gymnastik- og
Idrætsforeninger,
konsulent Jes Kramer, landbrugsministeriet,
kriminalinspektør Mogens Plesner Mathiasen, rigspolitichefen,
kriminalassistent Henning Nielsen, Dansk Kriminalpolitiforening,
landsformand Frede Petersen, Jagtorganisationernes Fællesudvalg,
forpagter Gustav Rønholt, Jagtorganisationernes Fællesudvalg,
politiadvokat Niels Schrøder, Københavns politi,
politiassistent Viggo Stengel, Dansk Politiforbund, og
direktør Steen Yde, Dansk Bøssemager- og Våbenhandlerforening.

I september 1984 indtrådte våbenhandler Ole Høiberg i arbejdsgruppen efter indstilling fra brancheorganisationen Danske Våbenhandlere.

I juni 1985 indtrådte Jørn Pedersen i arbejdsgruppen efter indstilling fra foreningen Våbenhistorisk Selskab.

Fuldmægtig i justitsministeriet Martin Koch Clausen har fungeret som sekretær for arbejdsgruppen.

Arbejdsgruppen har afholdt en række møder.

Denne afsluttende beretning indeholder arbejdsgruppens overvejelser vedrørende de øvrige emner, der er særligt omtalt i arbejdsgruppens kommissorium, samt forskellige andre emner, som arbejdsgruppen har behandlet i forståelse med justitsministeriet, herunder spørgsmålet om kontrolordningens rækkevidde med hensyn til ældre skydevåben.

Udover beretningen har arbejdsgruppen efter anmodning fra justitsministeriet ved skrivelser af 16. august 1985 og 30. juni 1986 afgivet indstillinger til justitsministeriet vedrørende henholdsvis regler for genopladning af ammunition til håndskydevåben og regler for meddelelse af våbentilladelser m.v. til sortkrudt skytter.

Som bilag til beretningen er optrykt den gældende våbenlov og

våbenbekendtgørelse samt justitsministeriets cirkulære om medde-
lelse af tilladelser til våben.

København i oktober 1986

Ejler Bruun (formand)	Flemming Dithmer	Ib Ejlev
Ole Høiberg	Hans Aage Kofoed	Jes Kramer
Mogens Plesner Mathiasen		Henning Nielsen
Jørn Pedersen	Frede Petersen	Gustav Rønholt
Niels Schrøder	Viggo Stengel	Steen Yde

Martin Koch Clausen
(sekretær)

Kapitel 1 . Kontrolordningens rækkeVidde med hensyn til ældre skydeVåben. Samleres mulighed for at opnå Våbentilladelser.

I. Oversigt oVer kapitlet.

I nærVærende kapitel behandles to spørgsmål, nemlig spørgsmålet om i hVilket omfang VåbenloVens kontrolordning bør omfatte ældre skydeVåben, og spørgsmålet om i hVilket omfang man bør kunne opnå Våbentilladelse til skydeVåben, som er tilladelsespligtige efter kontrolordningen, med den begrundelse, at man samler på Våben .

Når spørgsmålene behandles i samme kapitel, skyldes det, at mange af de Våben, der har samleres særlige interesse, stammer fra sidste halvDel af 1800-tallet , i hVilken periode det også er naturligt at placere den nedre grænse for kontrolordningens rækkeVidde .

I afsnit II beskriVes reglerne før ændringen af VåbenloVgiVningen i 1973, reglerne i perioden 1973-1985 og de gældende regler.

I afsnit III omtales reglerne i Vore nabolande.

Afsnit IV indeholder arbejdsgruppens oVerVejelser.

II. Reglerne før ændringen af VåbenloVgiVningen i 1973. Reglerne i perioden 1973-1985. De fra 1. januar 1986 gældende regler.

1. Kontrolordningens rækkeVidde.

VåbenloVgiVningen indeholder kontrolordninger for en række effekter, herunder skydeVåben. For skydeVåbens Vedkommende består kontrolordningen af en række principielle forbud, nemlig mod at indføre, tilVirke, Ved oVerdragelse at erhVerVe, at besidde, bære og anvende, at oVerdrage og til andre oVerlade skydeVåben. De principielle forbud suppleres af en ordning, hvorefter justitsministeriet eller politiet kan meddele tilladelse, der for

den person, som får tilladelsen, ophæver et eller flere af de principielle forbud med hensyn til det våben, tilladelsen omfatter.

Inden ændringen i 1973 fortolkede justitsministeriet i almindelighed våbenloven således, at skydevåben, hvortil der ikke kunne anvendes gængs ammunition, samt forladegeværer faldt uden for våbenlovens kontrolordning. Dette skyldtes, at sådanne våben normalt på grund af deres alder, eller fordi ammunition ikke kunne skaffes, var uanvendelige til skydning og nærmere havde karakter af museumsgenstande eller samlerobjekter. Disse skydevåben kunne således frit erhverves og besiddes m.v.

j P å et tidspunkt viste det sig, at der i udlandet massefremstilledes funktionsdygtige kopier af gamle forladevåben. Disse var i visse tilfælde blevet solgt med støbeform til fremstilling af projektiler og var blevet anvendt til skydning her i landet. Da kopierne således kunne benyttes som skydevåben, og da de på grund af deres antal og forholdsvis lave pris frembød langt større fare end de få originale historiske skydevåben, der undtagelsesvis kunne bringes til affyring, var det justitsministeriets opfattelse, at de faldt ind under våbenlovens kontrolordning.

Folketingets ombudsmand udtalte i en sag herom, at han ikke fandt grundlag for at kritisere denne fortolkning af våbenloven, men at han ville finde en nærmere præcisering af lovens område ønskelig.

I et forslag til lov om ændring af våbenloven foreslog justitsministeren herefter, at der i § 1 indsattes et stk. 3, hvorefter justitsministeren udover undtagelserne i stk. 2 kunne fastsætte yderligere undtagelser fra forbuddet i stk. 1.

洛夫orslaget blev henvist til folketingets retsudvalg, og ifølge betænkningen herfra overvejede udvalget, hvorledes bemyndigelsen til justitsministeren bedst kunne præciseres. Man nåede herved frem til den formulering, bemyndigelsen har i dag, hvilket vil sige en bemyndigelse til at undtage skydevåben af en

Vis alder eller af en bestemt model fra det almindelige forbud, jfr. § 1, stk. 3, i lovbekendtgørelse nr. 529 af 11. december 1985 af Våbenloven.

Bemyndigelsen blev benyttet til en bestemmelse i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 349 af 25. juni 1973 om Våben. Denne bestemmelse er gentaget i uændret form i § 1 i bekendtgørelse nr. 530 af 11. december 1985 om Våben, der pr. 1. januar 1986 er trådt i stedet for bekendtgørelsen fra 1973. Ifølge bekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 1, er Våben med model- eller fremstillingsår senest 1890, for geværer dog senest 1870, undtaget fra forbuddet mod skydevåben i § 1, stk. 1, nr. 1, i Våbenloven. Ifølge § 1, stk. 1, nr. 2, er desuden undtaget enkelte andre Våben, der er nyere. Det drejer sig om dansk pistol model 1910 og model 1910/21, marinerevolver model 1891, Schouboepistol model 1903 og dansk militærgevær model 1867/96 og 1867/97.

I bekendtgørelsens § 1, stk. 2, er det endvidere præciseret, at undtagelserne ikke gælder for efterligninger (kopier) af de pågældende Våben.

2. Samleres mulighed for Våbentilladelser til skydevåben.

I § 7, stk. 1, i justitsministeriets tidligere cirkulære nr. 80 af 12. april 1965 til politiet om meddelelse af tilladelser til køb m.v. af Våben og ammunition var det generelt fastslået, at en ansøger udovert at opfylde et vandelskrav skulle have en efter politiets skøn rimelig interesse i at opnå Våbentilladelse, for at en sådan kunne gives. Bestemmelsen opregnede en række eksempler på en sådan rimelig interesse, herunder at der kunne meddeles tilladelse til museer, offentlige samlinger og lignende. Bestemmelsen i § 7, stk. 1, nævnte derimod ikke private samlere, og af § 7, stk. 2, fremgik det, at der kun i særlige tilfælde burde meddeles tilladelse i tilfælde, der ikke var indeholdt i de i § 7, stk. 1, givne eksempler.

I forbindelse med lovændringen i 1973 vedrørende kontrolordningens rækkevidde gik man som foran beskrevet væk fra et kriterium, hvorefter det afgørende var, om et skydevåben kunne anvendes

de gængs ammunition, og over til et alder/model-kriterium. Man var i den forbindelse klar over, at nogle våben - nemlig dem, der var yngre end 1870 henholdsvis 1890, men hvortil der ikke kunne skaffes gængs ammunition - fra frit at kunne erhverves og besiddes, nu ville falde ind under kontrolordningen. For at imødekomme de samlere m.v., som var i besiddelse af sådanne våben, tillod justitsministeriet i en cirkulæreskrivelse af 29. juni 1973, at der som en overgangsordning blev udstedt våbentilladelse til de personer, som pr. 1. juli 1973 var i besiddelse af sådanne våben.

Ved samme cirkulæreskrivelse tillod justitsministeriet endvidere, at der meddeles medlemmer af Våbenhistorisk Selskab tilladelse til at besidde våben af særlig historisk interesse. Justitsministeriet tilføjede, at rigspolicechefen i samarbejde med Tøjhusmuseet ville udarbejde en vejledende fortegnelse over sådanne våben. En sådan fortegnelse er senere blevet udfærdiget, men er ikke blevet udsendt til politikredsene.

I § 7, stk. 1, i justitsministeriets cirkulære af 11. december 1985, der pr. 1. januar 1986 trådte i stedet for cirkulæret fra 1965, er der nu indsat en mere generel bestemmelse, hvorefter politiet kan meddele våbentilladelser til samlere, idet der nu som personer med en rimelig interesse i at opnå tilladelse til håndskydevåben er nævnt:

"personer, der godtgør at være våbensamlere og som alene ønsker tilladelse til at erhverve og besidde våben af særlig historisk interesse".

1985-cirkulæret s § 8, stk. 1 har følgende ordlyd:

"Ansøgninger, der vedrører glatløbende haglgeværer med en pipelængde under 55 cm, pistoler, revolvere, fuldautomatiske geværer og lignende særligt farlige skydevåben bør kun imødekommes under særlige omstændigheder, og såfremt ansøgeren er fyldt 21 år samt kendt som en absolut pålidelig person. Der kan ikke af politiet meddeles tilladelse til indførsel eller erhvervelse af sådanne våben til private våbensamlinger eller til dekorative formål eller til indførsel eller erhvervelse af maskinpistoler og maskingeværer uanset formålet".

III. Regler i nabolandene.

1. Norge.

Justis- og politidepartementet antager, at pistoler og revolvere, som er ældre end 1870 og geværer, som er ældre end Jarmanngeværet fra 1884, kan betragtes som ubrugbare skydevåben og dermed registreringsfri. Nyproducerede efterligninger af antikke våben er omfattet af registreringspligten.

Der er gennem praksis udviklet regler for meddelelse af tilladelse til erhvervelse af registreringspligtige våben til samlinger. Betingelsen for at en sådan tilladelse gives er, at ansøgeren på forhånd er i besiddelse af en samling ældre, ikke registreringspligtige våben med en indre systematisk sammenhæng. Endvidere må den, som ønsker at samle på moderne våben, angive et klart afgrænset område for sin påtænkte samling, så vidt muligt med konkret angivelse af de våben, som ønskes indlemmet i samlingen. Samlingen af moderne våben må bygge på udviklingslinjen i samlingen af gamle våben. Der gives i almindelighed ikke tilladelse til erhvervelse af automatvåben produceret efter 1915, herunder våben der har omstiller til helautomatisk skudafgivelse. Dette forbud rammer også halvautomatiske våben, som relativt let kan ændres til at fungere helautomatisk.

2. Sverige.

Efter § 2 i den svenske våbenlov gælder loven ikke for skydevåben, som er tilvirket før år 1890, medmindre våbenet er beregnet til lufttætte enhedspatroner.

Efter § 8 kan der gives tilladelse til lederen af et museum med hensyn til våben, som skal indgå i museets samlinger, hvis museet modtager statstilskud efter særskilte forskrifter derom, eller hvis museet ejes af en kommune eller en landstingskommune eller af en stiftelse, som står under lensstyrelsens tilsyn.

Våbensamlere kan meddeles tilladelse efter reglerne i §§ 9 og 10 til våben fremstillet efter år 1890. I § 9 bestemmes det, at enkeltpersoner alene kan få tilladelse til skydevåben, såfremt den pågældende har behov for våbenet, og det må antages, at han

ikke Vil misbruge det. Er der tale om skydeVåben, som hoVedsage-
lig har dekorationsVærdi, kan tilladelse dog også giVes til den,
som Vil besidde Våbenet med andet formål end skydning. Det sam-
me gælder, hVor der er tale om Våben, som har særlig affektions-
Værdi for ansøgeren. Tilladelse til at besidde pistol eller an-
det enhåndsvåben, maskinpistol eller andet helautomatisk våben
kan kun meddeles, hVis der foreligger særlige grunde, og der
gælder derfor en vis restriktivitet med hensyn til sådanne vå-
ben. Af § 10 fremgår det bl.a., at en tilladelse kan forsynes
med vilkår om, at våbenet skal gøres varigt ubrugbart, eller
indeholde nærmere forskrifter om, hVorledes våbenet skal opbe-
vares.

Der findes ikke særlige regler om, hVordan en ny våbensamler
skal godtgøre en seriøs samlerinteresse. Spørgsmålet afgøres
efter et konkret skøn i hVert enkelt tilfælde.

I rikspolisstyrelsens forskrifter og almindelige råd findes et
afsnit vedrørende våbentilladelser til samlere. Det fremgår her-
af bl.a., at samlingerne - ofte betydelige kollektioner - medfø-
rer særlige problemer og risici ud fra et sikkerhedssynspunkt.
Der må stilles strenge krav til en våbensamlers personlige kval-
ifikation. Det bør være godtgjort, at der foreligger en vir-
kelig interesse for virksomheden. Der må være tale om våben in-
den for et afgrænset område, således at der findes rimelige mu-
ligheder for at opnå en nogenlunde komplet samling. Begrænsnin-
gen bør være så klart formuleret, at det er muligt senere at af-
gøre, hvilke våben der har sin plads inden for det angivne områ-
de. Når en samlers område er godkendt, bør der ikke ske nogen
egentlig prøvelse af spørgsmålet om behov, så længe våbnene har
sin plads inden for det angivne område. Maskinpistoler og andre
automatvåben bør som regel ikke indgå i en våbensamling, medmin-
dre våbenet gøres varigt ubrugbart. Også når det gælder andre
våben af moderne type bør man være restriktiv med tilladelser.
Forskrifterne indeholder endvidere nærmere retningslinjer med
hensyn til spørgsmål vedrørende ubrugbargørelse og opbevarings-
forhold.

3. Forbundsrepublikken Tyskland.

For gammeldags skydevåben gælder på forskellige måder særlige regler i forhold til øvrige skydevåben. Forladevåben med lunte eller gnisttænding er i vidt omfang undtaget fra våbenlovgivningen. De omfattes alene af reglerne om offentlig afprøvnings. Endvidere må de kun affyres på skydebaner eller uden for sådanne med særlig tilladelse.

Tændnålsgeværer og enkeltløbede perkussionsvåben, hvis model er udviklet før 1. januar 1871, kan frit erhverves af personer, der er fyldt 18 år. Der kræves ikke særlig tilladelse til handel med disse våben. Dette gælder for såvel de originale våben som for efterligninger (replica). Afgrænsningen mellem tilladelsesfrie og tilladelsespligtige våben af denne art kan i enkelte tilfælde støde på vanskeligheder. Forelæggelse for en i våbenteknisk henseende sagkyndig myndighed vil dog som regel kunne fjerne optrædende tvivl.

Erhvervelse og besiddelse af skydevåben af samlergrunde kræver - bortset fra når der er tale om gammeldags våben - tilladelse. Tilladelsen bliver meddelt efter de almindeligt gældende betingelser (pålidelighed, sagkundskab, legemlig egnethed og interesse). Anlæggelse af en samling til videnskabelige eller tekniske formål anerkendes som fornøden interesse. Det samme gør anlæggelse og udvidelse af en kulturhistorisk betydningsfuld samling. Begrebet "kulturhistorisk betydningsfuld samling" har først gennem almindelige administrative forskrifter og retspraksis fået en nærmere præcisering. Tidssvarende (moderne) våben kan ikke danne grundlag for eller være centrale dele i en sådan samling. De kan kun fuldstændiggøre en sådan samling.

Af ansøgere, der vil påbegynde en samling, bliver der forlangt dokumentation for en seriøs samlerinteresse. Den pågældendes profession eller en tillært viden kan være indicium herfor. Det samme gælder beskæftigelse med emnet som led i afgivelse af sagkyndige udtalelser eller offentliggørelse af videnskabelige publikationer.

Forbundsregeringen har i et forslag til ændring af våbenloven

foreslået, at der Ved erhVerVelse af ikke automatiske, lange Våben ikke skal stilles krav om dokumentation for den pågældendes interesse i erhVerVelsen.

IV. Arbejdsgruppens oVerVejelser.

1. Kontrolordningens rækkeVidde.

Siden loVændringen i 1973 har politiet i adskillige tilfælde i kriminelle miljøer fundet især kortløbede skydeVåben, som på grund af deres alder/modelår ikke er omfattet af kontrolordningen, men frit kan indføres, erhVerVes, besiddes og bæres, uanset at Våbnene fortsat er funktionsdygtige og kan lades med moderne ammunition. Ofte finder politiet samtidig ulovligt erhVerVet ammunition, der passer til Våbnene. I sådanne tilfælde kan der af anklagemyndigheden rejses tiltale for ulovlig ammunitionsbesiddelse. Ammunitionen Vil kunne konfiskeres efter straffelovens § 75, mens det Vil afhænge af de konkrete omstændigheder Ved fundet, herunder oplysninger om besidderens person, om der er udsigt til Ved domstolene at få medhold i et krav om konfiskation af det loVlige Våben i medfør af straffelovens § 77 a.

Arbejdsgruppen har fundet, at den gældende retstilstand, hvorefter Visse skydeVåben, der kan anvende moderne ammunition, lovligt kan indføres, erhVerVes og besiddes m.V. uden tilladelse, er utilfredsstillende. Det kan nemlig ikke afVises, at disse Våben i et Vist omfang strømmer til Danmark som en følge af reglernes udformning-

Arbejdsgruppen er af den opfattelse, at der bør ske en skærpelse af de gældende regler. Det må dog bemærkes, at arbejdsgruppen mener, at en sådan skærpelse skal knyttes sammen med en rimelig ordning for seriøse samlere, jfr. nærmere herom under 2.

Med hensyn til den nærmere udformning af en ændring har arbejdsgruppen oVerVejet to mulige løsninger. Efter den ene Vil det Være afgørende, hvoreledes Våbenet er konstrueret. Den anden løsning bibeholder model-/fremstillingsåret som det afgørende. Der er ikke i arbejdsgruppen opnået enighed om, hvilket af de to

løsninger, der bør foretrækkes.

En del af arbejdsgruppen (Dithmer, Plesner Mathiasen, Henning Nielsen, Schrøder og Stengel) finder, at VåbenloVen bør ændres, således at kontrolordningen kommer til at omfatte alle baglade-Våben til metalpatroner. Dette kriterium vil være lettere at operere med i den daglige administration af VåbenloVgivingen end et kriterium, der bygger på Våbenets model-/fremstillingsår. I dag er det således, at rigspolitichefens tekniske afdeling årligt får forelagt et større antal Våben med henblik på blandt andet en vurdering af model-/fremstillingsår. Fastlæggelsen heraf kræver som regel en nærmere undersøgelse af Våbenet. Vælges i stedet det foreslåede kriterium, vil enhver med et minimum af kendskab til Våben kunne fastslå, om Våbenet er omfattet af VåbenloVgivingen eller ej. Dette vil være af stor praktisk betydning i det daglige politiarbejde.

Som en overgangsordning for de personer, der ved ordningens ikrafttræden er i besiddelse af Våben, der i den forbindelse inddrages under kontrolordningen, foreslås, at der ikke kræves tilladelse, men blot anmeldelse til politiet om, at de er i besiddelse af de pågældende Våben. Bortset fra Schrøder foreslår disse medlemmer en frist på 1 år til foretagelse af denne anmeldelse. En sådan overgangsordning svarer til den overgangsordning, der er fastsat i forbindelse med ikrafttrædelsen den 1. januar 1986 af nye regler for glatløbende haglgeværer. Schrøder er af den opfattelse, at ændringen så vidt muligt bør ske med en anmeldelsesperiode indtil 1. januar 1987 under hensyntagen til den kampagnemæssige værdi af, at anmeldelsesperioden i så fald vil være sammenfaldende med de sidste måneder af overgangsperioden vedrørende de glatløbende haglgeværer.

En anden del af arbejdsgruppen (Bruun, Ejlev, Høiberg, Jørn Pedersen og Kofoed) finder, at der bør ske en ændring af våbenbekendtgørelsen, således at kortløbende Våben ligesom langløbende Våben kun undtages fra VåbenloVens kontrolordning, såfremt deres model-/fremstillingsår er senest 1870. Med en sådan grænse vil alle Våben af praktisk betydning, der kan lades med moderne ammunition, være omfattet af kontrolordningen. At lade kontrol-

ordningen omfatte bagladeVåben til metalpatroner fra før 1870 findes at Ville betyde unødigt stor administration og urimelig ulempe for Våbensamlere. Specielt bemærkes, at der blandt disse meget gamle Våben er en del typer, f.eks. "Pinfire"-reVolVerne, der anvender helt afvigende typer bagladeammunition i forhold til moderne Våben, således at det må anses for udelukket, at der kan skaffes ammunition til dem.

Som en oVergangsordning for de personer, som Ved den skærpede regels ikrafttræden er i besiddelse af Våben, der inddrages under kontrolordningen, foreslås, at der - ligesom Ved justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 29. juni 1973 i forbindelse med ændringen til de nugældende regler - gives en Vid adgang til udstedelse af tilladelser. Er der tale om samlere, kan tilladelse gives efter de særlige regler, som foreslås nedenfor under 2, herunder den særlige gebyrregel. - Såfremt metalpatronkriteriet indføres, er disse medlemmer enige i, at der som oVergangsordning bør fastsættes en 1-årig anmeldelsesordning som omtalt ovenfor .

Det bemærkes, at arbejdsgruppen ikke i sit udkast til loVforslag i kapitel 10 har formuleret en bestemmelse om det førstnævnte forslag om ændring til metalpatronkriteriet eller en hermed forbundet oVergangsbestemmelse. Det sidstnævnte forslag om ændring af aldersgrænsen for Visse Våben kan som nævnt ske administrativt Ved en ændring af Våbenbekendtgørelsen.

2. Samleres mulighed for at opnå Våbentilladelser til skydeVåben .

Under 1 har arbejdsgruppen foreslået, at området for Våbenlovens kontrolordning udvides, således at flere ældre Våben end nu bliver omfattet. Arbejdsgruppen har herved forudsat, at der i forbindelse med skærpelsen etableres en rimelig ordning for seriøse samlere.

Det skal nævnes, at der mange steder er ført en restriktiv praksis med hensyn til tilladelser til Våbensamlere. Det skal også nævnes, at der er grund til at tro, at en del Våben, der Ved æn-

dringen af reglerne i 1973 blev inddraget under kontrolordningen, ikke i praksis er blevet registreret, uanset besidderne som nævnt i afsnit II Ville have kunnet få en tilladelse. Bl.a. disse to faktorer gør, at man må antage, at der hos befolkningen findes en betydelig mængde Våben, som allerede i dag er omfattet af kontrolordningen, men som ikke er registreret. Da sådanne tilfælde er strafbare overtrædelser af Våbenloven, vil besidderne være meget tilbageholdende med at komme frem med sådanne Våben af frygt for straf og konfiskation. Arbejdsgruppen har fundet det væsentligt, at så mange som muligt af disse Våben nu kommer frem i dagens lys.

a. Afgrænsning af samlerne.

Arbejdsgruppen har ikke fundet det muligt at opstille en nærmere definition af, hvem der kan karakteriseres som samlere, men må nøjes med at fremkomme med nogle mere almene synspunkter.

Arbejdsgruppen finder, at det ikke bør være en betingelse, at ansøgeren er medlem af en forening, f.eks. Våbenhistorisk Selskab. Våbenhistorisk Selskab har ca. 1.400 medlemmer, og det må antages, at en væsentlig del af de danske Våbensamlere står uden for denne forening.

At en person er samler kan bestyrkes ved, at den pågældende allerede har en række Våben af særlig historisk eller teknisk interesse, og at vedkommende kan dokumentere en særlig kundskab på området. Særlig med hensyn til den nye samler, der ønsker at erhverve sine første Våben, bemærkes, at der må ske en vurdering af den pågældendes kundskab på området, seriøsiteten af hans samlerinteresse i øvrigt og de ønskede Våbens karakter. Det kan også have betydning, at den pågældende har en særlig tilknytning til de pågældende Våben, f.eks. fordi de er gået i arv inden for familien.

b. Indholdet af en ordning for samlere.

Arbejdsgruppen har overvejet, i hvilket omfang samlere skal have adgang til at erhverve skydevåben. Ved vurderingen heraf må der foretages en afvejning mellem på den ene side den almindelige sikkerhedsmæssige interesse i, at der ikke sker en for stor

spredning af Våben, og på den anden side hensynet til samleres interesse i at haVe Våben i deres priVate besiddelse. Det er in-diVi-duelt fra samler til samler, hVilke skydeVåben der findes interessante. Uanset hVordan man afgrænser den mængde skydeVåben, samlere kan få tilladelse til, må det derfor forudses, at begrænsningen Vil støde an mod i hVert fald nogle samleres in-teresse.

Fælles for alle tilladelser til samlere bør det som hidtil gæl-de, at tilladelserne alene giVer adgang til at erhVerVe og be-sidde Våbnene, men ikke til at bære dem eller anVende dem. Det bør endVidere gælde, at tilladelserne ikke giVer ret til at er-hVerVe eller besidde ammunition til Våbnene, og at der ikke Vil kunne forVentes meddelt særskilt tilladelse til erhVerVelse og besiddelse af sådan ammunition.

Arbejdsgruppens forslag opdeler i øVrigt skydeVåbnene i to grup-per :

Med hensyn til Våben med model-/fremstillingsår senest 1890 er det arbejdsgruppens opfattelse, at der næppe er særlige betænke-ligheder Ved at meddele samlere tilladelse uden nogen konkret Vurdering af det enkelte Våben, der ønskes erhVerVet. Først ef-ter dette årstal bleV skydeVåben med de kalibre, der stadig an-Vendes i dag, almindelige. En nærmere omtale af ordningen for disse Våben findes nedenfor under 1' .

Med hensyn til Våben med model-/fremstillingsår efter 1890 fin-der arbejdsgruppen, at der som hoVedregel må foretages en kon-kret Vurdering i hVert enkelt tilfælde af erhVerVelse af Våben til samlingen, se nærmere nedenfor under 2' .

En særlig gruppe udgør de 6 Våbenmodeller, der i dag i Våbenbe-kendt-gørelsens § 1, stk. 1, nr. 2, er undtaget fra kontrolord-ningen. Arbejdsgruppen finder det betænkeligt fortsat at lade disse Våben Være frit erhVerVelige, men arbejdsgruppen mener på den anden side, at disse Våben kan behandles efter samme lempe-ligere regler som Våben med model-/fremstillingsår senest 1890.

Arbejdsgruppen finder i øvrigt, at der kan Være grund til at oVerVeje, om også enkelte andre Våben med model/fremstillingsår efter 1890 end de i Våbenbekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 2, næVnte bør henføres under de lempeligere regler for Våben med model-/fremstillingsår senest 1890. Arbejdsgruppen er ikke gået Videre med dette detailspørgsmål, men finder, at spørgsmålet eVentuelt bør drøftes i det udValg, der foreslås nedenfor.

1'. Våben med model-/fremstillingsår senest 1890. Dansk pistol model 1910 og model 1910/21, marinereVolVer model 1891, Schouboe-pistol model 1903 og dansk militærgeVær model 1867/96 og 1867/97.

Arbejdsgruppen foreslår, at samlere, der Vil besidde Våben fra denne gruppe, skal ansøge om tilladelse hos politiet. I forbindelse med ansøgningen skal der godtgøres en seriøs samlerinteresse, jfr. ovenfor under a. Det skal herunder oplyses, inden for hvilket område man agter at samle på Våben (f.eks. Våben fra en bestemt periode, fra et bestemt land, af et bestemt fabrikat eller med en særlig konstruktion). Ansøgningen skal Være ledsaget af en liste med en detaljeret beskrivelse af de Våben, ansøgeren fra begyndelsen Vil lade indgå i samlingen, eVentuelt med fotografier af Våben, som på grund af manglende mærke eller nummer ikke kan beskrives entydigt. Ansøgningen skal indeholde oplysninger om, under hvilke forhold samlingen agtes opbevaret.

Opfylder ansøgeren de sædVanlige Vandelskrav, foreligger den fornødne seriøse samlerinteresse og findes opbevaringsforholdene forsVarlige, kan politiet udstede tilladelse til erhVerVelse og besiddelse af Våben i denne gruppe. Tilladelsen begrænses til Våben inden for et bestemt samlerområde. Tilladelsen begrænses endVidere til et højeste antal Våben, således at der ikke kan erhVerVes et ubegrænset antal Våben i henhold til tilladelsen, men på den anden side sådan, at begrænsningen ikke lægger hindringer i Vejen for rimelige udVidelser af samlingen indenfor det angivne samlerområde.

Forslaget afViger fra den gældende regel i Våbenbekendtgørelsens § 14, hvorefter der kun kan registreres ét Våben på en Våbentilladelse, idet denne regel på samlerområdet har nogle uhel-

dige konsekvenser. I modsætning til f.eks. skytter og jægere har samlere efter sagens natur ofte mange våben, og bytteaktivitet er sædvanlig. Den gældende regel betyder således, at der til hver samler skal udstedes en mængde tilladelser, hver gang mod betaling af gebyr. Det betyder dels en mængde meradministration, dels en økonomisk byrde for samlerne. Den kontrolmæssige fordel er, at politiet i hvert enkelt tilfælde kan tage stilling til forsvarligheden af, at den pågældende erhverver sig et bestemt våben. Så længe der er tale om våben fra denne gruppe, findes en sådan kontrolmulighed imidlertid at være uden særlig værdi. Arbejdsgruppen finder derfor, at man med fordel kan gå over til den foreslåede ordning, hvorefter der kan udstedes særlige samlertilladelser til denne kategori af våben.

Det vil være rimeligt at belægge sådanne samlertilladelser med et gebyr for administrationen ved behandlingen af ansøgningerne. Omvendt må det understreges, at arbejdsgruppen anser det for en afgørende forudsætning for at få etableret en ordning, som samlerne vil benytte, at der ikke pålægges hvert enkelt af disse gamle våben gebyr. I så fald må det nemlig påregnes, at der fortsat vil være mange, der på grund af de økonomiske konsekvenser vil foretrække at leve med samlingen i det skjulte og løbe den risiko, at samlingen en dag bliver opdaget med straf og konfiskation til følge. Arbejdsgruppen finder, at en sådan tilstand er meget uheldig.

Arbejdsgruppens flertal er af den opfattelse, at der i tilladelsen skal fastsættes vilkår om, at samleren selv skal føre en liste, hvorefter alle bevægelser, der har været i samlingen, skal fremgå med angivelse af overdrageren af de våben, der er indkommet i samlingen, og modtageren af de våben, der er udgået. Det skal endvidere fremgå af listen, hvordan samlingen aktuelt er sammensat. Listen skal en gang årligt og i øvrigt når politiet anmoder om det indsendes til politiet. Politiet skal til enhver tid have adgang til at kontrollere samlingen. Arbejdsgruppens flertal finder, at et vilkår om løbende underretning til politiet om enhver ændring i samlingen ikke vil betyde nogen væsentlig fordel for politiets arbejde fremfor de ovenfor skitserede vilkår, hvorimod et sådant vilkår vil give anledning til

en Væsentlig meradministration uden egentlig nytteVærdi på politiets Våbenkontorer. Flertallet har herVed lagt Vægt på, at der ofte Vil Være tale om brøstfældige Våben, og at det ofte kan Være Vanskeligt at identificere disse Våben på grundlag af en skriftlig underretning. Der må desuden antages at Være tale om et ret stort antal Våben, specielt hVis kontrolordningen skal omfatte alle bagladeVåben til metalpatroner, jfr. ovenfor under 1.

Et medlem af arbejdsgruppen (Schrøder) er af den opfattelse, at der i tilladelsen skal fastsættes Vilkår om, at der inden 14 dage efter tilgang og afgang af Våben i henhold til tilladelsen skal giVes politiet underretning herom. Med en sådan ordning Vil politiet hele tiden Være bekendt med, hVor et Våben befinder sig, hVilket findes at kunne Være af Væsentlig betydning for politiets efterforskning i en giVen situation. Såfremt der udarbejdes en hensigtsmæssig blanket til formålet, skønnes det ikke, at sådanne underretninger Vil betyde en i forhold til fordelene uforholdsmæssig meradministration i forhold til den af flertallet foreslåede ordning.

2'. Våben med model-/fremstillingsår efter 1890, bortset fra dansk pistol model 1910 og model 1910/21, marinereVolVer model 1891, Schouboe-pistol model 1903 og dansk militærgevær model 1867/96 og 1867/97.

Efter 1890 bleV Våben med kalibre, der stadig er gængse, almindelige, og efter 1900 begyndte de første halvautomatiske Våben at komme frem. Arbejdsgruppen finder derfor, at der ikke uden konkret Vurdering i hVert enkelt tilfælde bør giVes samlere tilladelse til erhVerVelse af Våben fra denne gruppe. Arbejdsgruppen foreslår derfor, at der som hidtil skal ansøges om tilladelse til og betales gebyr for hVert enkelt af disse Våben.

For at opnå en ensartet praksis landet oVer foreslås det, at politimestrene og politidirektøren, inden sagerne afgøres, skal forelægge disse for justitsministeriet. Ved Vurderingen af, om tilladelse bør giVes, må der efter arbejdsgruppens opfattelse lægges Vægt på oplysninger om Våbenets karakter, ansøgerens Van-

del, seriøsiteten af dennes samlerinteresse og sikkerheden i forbindelse med opbevaringen af Våbenet. I takt med Våbenets farlighed bør kravene til de øvrige omstændigheder skærpes. Det bør således være en absolut undtagelse, at der gives tilladelse til automatiske våben, idet dette blandt andet må forudsætte meget omfattende sikkerhedsforanstaltninger.

For at tilføre justitsministeriet den fornødne våbensagkundskab til vurdering af sagerne, foreslås det, at der - i hvert fald i en overgangsperiode - nedsættes et snævert udvalg, hvortil sagerne kan sendes til høring. I hvert fald politiet og samlerne bør repræsenteres i et sådant udvalg, og et medlem af arbejdsgruppen (Høiberg) har peget på, at også våbenhandlerne bør repræsenteres.

c. Legalisering af illegale våben.

Det må antages, at der i Danmark findes et større antal skydevåben, som er omfattet af våbenlovens kontrolordning, men som alligevel besiddes uden tilladelse. En del af disse våben må antages at befinde sig hos samlere, der især af gebyrmæssige grunde ikke hidtil har søgt tilladelse. Det er arbejdsgruppens opfattelse, at der bør gøres et forsøg på at få legaliseret disse våben, og at det er realistisk at tro, at dette kan lade sig gøre for en stor del af våbnene, forudsat at forslagene under b følges, således at en ordning for samlere lægges i faste rammer, og således at der for samleres vedkommende ikke lægges gebyr på hvert enkelt våben fra før 1890.

Arbejdsgruppen foreslår, at de samlere, der ligger inde med illegale våben, inden for en kort periode skal have mulighed for over for politiet at redegøre for, hvilke våben de er i besiddelse af, uden at risikere straf. Opfylder de pågældende de vandelsmæssige og opbevaringsmæssige krav, kan de godtgøre en seriøs samlerinteresse, og er våbnene med model-/fremstillingsår senest 1890, kan der efter ansøgning meddeles en samlertilladelse, jfr. det under b, 1' anførte. Er der tale om nyere våben, kan der søges en konkret tilladelse, jfr. det under b, 2' anførte. Meddeles der afslag, skal de pågældende opfordres til at vedtage udenretlig konfiskation, idet der i modsat fald vil bli-

Ve anlagt konfiskationssag Ved domstolene.

I forbindelse med meddelelse af tilladelser efter ovenstående retningslinjer bør det gøres klart for de pågældende, at det forudsættes, at de har gjort rede for alle de af Våbenloven omfattede skydevåben i deres besiddelse, og at fund af yderligere våben må forventes at medføre inddragelse af den meddelte tilladelse.

3. Central registrering.

Såfremt de ovenfor foreslåede ændringer gennemføres, vil det betyde, at en større mængde våben inddrages under kontrolordningen, således at der skal søges tilladelse til disse. Der vil endvidere være håb om, at en del illegale våben kommer frem med henblik på legalisering. Arbejdsgruppen har på den baggrund overvejet, om ændringen kunne være en passende lejlighed til at påbegynde en central registrering af skydevåben eller personer, der har tilladelse til skydevåben. Arbejdsgruppen finder, at et sådant register vil kunne være til nytte i det daglige politiarbejde, og foreslår derfor, at der oprettes et sådant centralt våben- eller våbenbesidderregister.

Kapitel 2. Gas- og signalVåben.

I. Typer, egenskaber, anvendelse og udbredelse.

1. Generelt.

Gas- og signalVåben findes i en række forskellige udformninger, der oftest har en betydelig lighed med egentlige skydeVåben (pistoler, revolvere, geværer). En række af modellerne fremtræder som efterligninger af bestemte skydeVåben. De forekommer i praksis fortrinsvis i gængse kalibre som kaliber 6, 8 og 9 mm, og da der samtidig er tale om, at såvel gaspatroner som løsskudspatroner fremstilles i de gængse kalibre, bliver rene gaspistoler og rene løsskudspistoler i praksis sjældent forekommende. På adskillige af Våbnene kan monteres en forsats, der gør det muligt at affyre lyssignaler, jfr. det under 2 anførte. Arbejdsgruppen har på den baggrund valgt i stedet for det traditionelle udtryk "gas- og løsskudsVåben" at anvende betegnelsen "gas- og signalVåben", hvor "signal" således kan henvises til såvel en lyd- som en lyseffekt.

Forskellen på gaspatroner og løsskudspatroner er, at gaspatroner foruden en krudtladning indeholder et kemikalie, der ved affyring af Våbenet udslynges og danner en gassky, som kan virke bedøvende eller irriterende. Løsskudspatronernes virkning beror alene på knaldefeffekten. Der sker dog ved affyring af såvel gaspatroner som løsskudspatroner en afledning af krudtgas fra Våbenets munding. Den foregår så voldsomt, at den kan være farlig under visse omstændigheder. Ved affyring af et lyssignal bringer en drivladning signalladningen til vejs, inden den aktiveres.

Arbejdsgruppen har ikke nærmere kunnet anslå, hvilket antal gas- og signalVåben der findes i landet. Der må dog regnes med, at der er tale om et meget stort antal. De anvendes bl.a. ved sportsarrangementer og hundetræning og som nødudstyr i skibe og både. De findes endvidere i et vist omfang erhvervsmæssig anvendelse, f.eks. i landbruget. Endelig er det politiets erfaring, at gas- og signalpistoler - som regel forsynet med gaspatroner - findes anvendelse til kriminalitet som f.eks. røverier, og

til selvforsvarsformål, ofte i forbindelse med kriminalitet, f.eks. narkotikahandel. Af Politiets Årsberetning for 1984 fremgår, at rigspolitichefen i løbet af året har modtaget 242 indberetninger om tilfælde, hvor politiet har anvendt eller truet med at anvende skydevåben. I forbindelse med disse episoder har "modstanderne" været i besiddelse af i alt 11 gas- og signalvåben.

2. Nødsignalafgivning.

Der findes forskellige former for nødsignaler, der virker ved, at der i luften opsendes emner, der kan afgive lys og/eller lyd.

Egentlige nødraketter er forholdsvis kostbare. Stykprisen er for tiden 200-300 kr. Affyring kræver, at to hænder anvendes, hvilket ofte vil være u hensigtsmæssigt under de forhold, hvor nødsignaler skal anvendes. Disse egentlige nødraketter vil ikke blive omtalt yderligere i det følgende.

Der findes endvidere signaler, der kan affyres ved hjælp af en gas- og signalpistol. Denne kan være en såkaldt pencilpistol, der af udseende minder om en almindelig kuglepen. Sådanne signaler vil være forholdsvis svage og derfor mest velegnede tæt på land. Der kan også være tale om en gas- og signalpistol, der har betydelig lighed med egentlige skydevåben. Det er forholdsvis let at affyre et signal fra en sådan, og signalet vil være kraftigere end signalet fra en pencilpistol. Prisen for sådanne signaler er for tiden ca. 20 kr. pr. stk.

II. Gældende regler.

Signalvåben og -patroner er ikke omfattet af våbenlovens kontrolordning. De er ikke omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1, og heller ikke af § 1, stk. 1, nr. 4, idet løsskudspatronerne ikke - således som det nævnes i denne bestemmelse - indeholder faste stoffer, væsker eller luftarter, som ved spredning virker skadevoldende, bedøvende eller irriterende. Den krudtgas, som afledes gennem pistolens munding ved affyring af løsskudspatroner, omfattes ikke af dette udtryk. I justitsministeriets

tidligere gældende cirkulære nr. 80 af 12. april 1965 Var det udtrykkeligt angivet, at "skræmmeskuds- eller legetøjspistoler" ikke er omfattet af kontrolordningen.

Løsskudspatroner er derimod omfattet af fyrværkerilovgivningen, og indkøb kræver politiets tilladelse. Løsskudspistoler i sig selv kræver imidlertid heller ikke efter denne lovgivning tilladelse.

I modsætning hertil anses gaspatroner og rene gaspistoler for omfattet af Våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 4. Gaspistoler er omfattet af udtrykket "redskaber til at bringe dem i Virksomhed".

Der har hersket nogen usikkerhed med hensyn til, om kombinerede gas- og signalvåben skulle anses for omfattet af Våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 4. Justitsministeriet udtalte i nogle sager fra 1970-71 om nogle konkrete typer, at disse ikke var omfattet af bestemmelsen og således kunne besiddes uden våbentilladelse. Derimod blev gaspatronerne til de pågældende våben anset for omfattet.

På baggrund af de sager, der har været forelagt domstolene, må det nu også i retspraksis anses for fastslået, at kombinerede gas- og signalvåben ikke er omfattet af bestemmelsen.

I en række tilfælde, hvor en person er fundet i besiddelse af et gas- og signalvåben sammen med gaspatroner, har domstolene efter en konkret vurdering tiltrådt, at våbenet konfiskeres efter straffelovens § 77 a.

III. Farlighed.

Gas- og signalvåben kan under visse omstændigheder være farlige våben. Det gælder såvel ved anvendelse med løsskudsammunition som med gasammunition. Rigspolitichefens tekniske afdeling har erfaringer for, at der ved affyring på små skudafstande (under 1 m) kan være fare for synsskader som følge af udslyngning af gas/krudtpartikler. Det fremgår af en undersøgelse, som er foretaget

Ved Københavns Universitets retsmedicinske institut, at berøringsskud med gas- og signalpistoler er overordentligt farlige og i Visse tilfælde dødelige. Undersøgelsen er offentliggjort i et tysk fagtidsskrift, Archiv für Kriminologie, hæfte 5 og 6, november/december 1981. I forbindelse med undersøgelsen er der foretaget forsøg, der blandt andet viser, at krudtgassen er i stand til at lave brud på ribben og kranium.

IV. Regler i nabolandene.

1. Norge.

Gaspistoler falder ind under den norske Våbenlovs bestemmelser om registreringspligt, hvilket indebærer, at man skal have politiets tilladelse til at erhverve disse våben. Sådanne tilladelser bliver i Visse tilfælde meddelt med henblik på selvforsvar, men det forekommer kun undtagelsesvis, da Norge har en meget restriktiv praksis, når det gælder erhvervelse af våben til selvforsvar.

Startrevolvere, som er lavet, så skarpe patroner ikke kan isættes, og som heller ikke kan bores op, så skarpe patroner kan affyres, er undtaget fra registreringspligt. Det samme gælder for startpistoler, som har så lav ladeskinne (magasin), at mindste type satspatroner med kugle ikke kan affyres, og som heller ikke kan bores op til skarpe patroner. Andre startpistoler/-revolvere må kun erhverves med tilladelse, og en sådan vil normalt ikke blive givet.

De norske regler er fra 1961.

2. Sverige.

Tåregaspistoler omfattes af Våbenloven ligesom andre apparater til spredning af tåre- eller giftgasser. Pistoler, som kun er beregnet til at afgive løse skud, er ikke omfattet af reguleringen. Det samme gælder løs ammunition.

Der er for tiden overvejelser om ændring af reglerne. Rikspolisstyrelsen har den 5. juli 1985 afgivet en rapport til Justitie-

departementet Vedrørende spørgsmålet.

3. Forbundsrepublikken Tyskland.

Gas- og signalpistoler med en kaliber på indtil 12 mm kan af personer, der er fyldt 18 år, uden tilladelse erhverves og besiddes, når Våbnenes konstruktion og betegnelse er godkendt, og Våbnene er forsynet med særligt godkendelsesmærke. Gennem godkendelsen sikres, at det pågældende skydevåben ikke kan afgive skud, hvis bevægelsesenergi overstiger 7,5 Joule, og at denne grænseværdi heller ikke kan opnås ved ændring af våbenet med almindeligt anvendt værktøj. De nævnte våben må medbringes og bæres på offentlige steder uden tilladelse. De må under de almindelige betingelser for nødværge og nødret anvendes mod andre personer for at afværge et angreb. Der stilles ikke krav om, at godkendte gas- og signalvåben i deres ydre form skal adskille sig fra skydevåben til skarp ammunition.

Gaspatroner og signalammunition kan frit erhverves.

V. Arbejdsgruppens overvejelser.

I arbejdsgruppen har der været enighed om, at rene gasvåben - ligesom gaspatroner - fortsat bør være omfattet af våbenlovgivningens almindelige kontrolordning, således at der er et principielt forbud mod erhvervelse og besiddelse m.v. af disse våben, dog med mulighed for hos justitsministeriet at søge tilladelse.

Rene signalvåben og våben, der kan anvendes til affyring af såvel gas- som signalpatroner, er i dag ikke omfattet af våbenlovgivningen, men arbejdsgruppen finder, at der bør fastsættes regler for disse våben. Arbejdsgruppen har herved især lagt vægt på, at våbnene på nært hold kan være overordentlig farlige, og at våbnene ofte fremtræder som efterligninger af egentlige skydevåben, således at de er egnede til forskellige former for kriminalitet, hvori trusler indgår.

I det følgende tales der om, hvilke restriktioner der efter arbejdsgruppens opfattelse bør indføres af hensyn til farligheden. Spørgsmålet om, hvad der bør gøres for at forhindre, at genstande, der er forvekslelige med egentlige skydevåben, an-

Vendes til trusler m.V., behandles generelt i kapitel 6.

Arbejdsgruppen har overvejet forskellige muligheder for, hvorledes en ordning mest hensigtsmæssigt kan udformes. Man har overvejet, om kun våben af store kalibre bør undergives regulering, men har ikke fundet dette hensigtsmæssigt, da de seriøse anvendelser af våbnene netop i de fleste tilfælde forudsætter en stor kaliber, for at en tilstrækkelig signaleffekt kan opnås. Af samme grund vil det ikke være muligt med et forbud mod alle våben, der kan affyre gaspatroner, idet sådanne patroner fås i alle de store kalibre. Heller ikke et materialekriterium findes anvendeligt. Arbejdsgruppen finder derfor, at en regulering må omfatte alle kombinerede gas- og signalvåben og rene signalvåben.

Arbejdsgruppen har herefter overvejet to modeller for regulering. Efter den ene model inddrages våbnene som udgangspunkt under våbenlovens almindelige kontrolordning, således at der indføres et principielt forbud bl.a. mod at erhverve, besidde, bære og anvende våbnene og mod at overdrage og overlade dem til andre. Den anden model bygger på et mere begrænset forbud, nemlig mod at bære og anvende våbnene. Begge modeller forudsættes ledsaget af en undtagelsesordning, således at forbuddet ikke gælder for våben, der agtes anvendt til nærmere opregnede legitime formål. Der tænkes her på nødsignalf afgivelse, hundetræning, sportsarrangedienter og anvendelse i landbrug, fiskeri og lignende som skræmmemiddel over for skadevoldende vildt. Der skal endvidere være mulighed for at søge politiets tilladelse i andre tilfælde.

Ved som udgangspunkt at lade våbnene være omfattet af våbenlovens almindelige kontrolordning vil man skabe grundlag for en vidtgående kontrol. For denne løsning kan anføres, at personer, der ikke har en legitim interesse i at afgive signaler med disse våben, heller ikke har nogen beskyttelsesværdig interesse i at kunne erhverve eller besidde dem. Det kan i visse tilfælde forekomme urimeligt, at politiet, når man finder disse våben hos personer, der ikke har legitim interesse i besiddelsen, alligevel ikke kan få disse konfiskeret, medmindre de særlige

betingelser i straffelovens § 77a er opfyldt.

For den mindre indgribende model, hvorefter udgangspunktet er et forbud mod at bære og anvende våbnene med en undtagelsesregel for de nævnte legitime anvendelser og en mulighed for konkrete tilladelser, taler, at en sådan ordning må antages kun at give anledning til et minimum af meradministration på våbenkontorerne. Der vil desuden ikke blive problemer med nogen overgangsordning, idet det ikke ses at give anledning til vanskeligheder straks at indføre det begrænsede forbud også med hensyn til våben, som allerede er ude blandt befolkningen. En sådan ordning vil ikke ramme dem, der alene besidder et våben uden at ville bære eller anvende det, f.eks. en samler, og heller ikke dem, der besidder, bærer og anvender det til et af de nævnte legitime formål.

Det er arbejdsgruppens indstilling, at Valget mellem de to modeller bør falde på sidstnævnte model som den mest hensigtsmæssige. I modsætning til situationen ved egentlige skydevåben finder arbejdsgruppen ikke afgørende betæneligheder ved, at gas- og signalvåben frit kan erhverves og besiddes. Det væsentlige må være, at der gribes ind over for, at våbnene medbringes, bæres og anvendes i andre tilfælde, end hvor der er en legitim interesse heri. Dette tilgodeses ved det nævnte begrænsede forbud samt ved den nedenfor i kapitel 6 foreslåede regel om transport af våbnene. Fordelene ved den yderligere kontrol, der kunne opnås ved den førstnævnte model skønnes ikke at kunne stå mål med den meradministration, et sådant forbud vil give anledning til.

Med hensyn til den nærmere formulering af undtagelserne fra forbuddet bemærkes, at arbejdsgruppen har overvejet, om man burde undtage alle former for erhvervsmæssig anvendelse. Dette ville imidlertid efter arbejdsgruppens opfattelse give en for vid undtagelse, idet en sådan formulering ville kunne blive påberåbt til støtte for, at bl.a. vagtselskabers personale måtte bære og anvende sådanne våben i selvforsvarsøjemed. Man har derfor valgt at formulere en mere begrænset undtagelse, hvorefter genstandene kan bæres og anvendes uden tilladelse i landbrug, fis-

keri og lignende som skræmmemiddel over for skadevoldende Vildt.

Arbejdsgruppen har overvejet, om der bør gælde et forbud mod, at personer under 18 år bærer og anvender de omhandlede Våben, selv om de har en af de nævnte legitime interesser heri. Arbejdsgruppen har ikke fundet et sådant forbud fornødent.

Der foreslås ingen ændringer i reglerne for ammunition til gas- og signalvåben.

Kapitel 3. Almindelige luft- og fjederbøsser.

I. Typer, anvendelse, udbredelse og egenskaber.

Luft- og fjederbøsser udgør en broget samling af luftgeværer, luftpistoler og fjederVåben (herunder armbrøster og Visse slangebøsser) i meget forskellig udformning og med større eller mindre ydre lighed med egentlige skydeVåben. Den kraft, hvormed de kan affyre et projektil, er endvidere meget forskellig fra type til type.

Dette kapitel vil imidlertid kun omhandle de mere traditionelle luft- og fjederbøsser i form af geværer og pistoler, mens kapitel 4 omtaler de mere specielle fjederVåben: Armbrøster, harpunVåben, slangebøsser og bue og pil.

Luftgeværer og -pistoler finder udbredt anvendelse ved organiseret konkurrenceskydning. Denne form for skydning foregår særligt i Dansk Skytte Unions regie. Der afholdes også internationale konkurrencer i skydning med disse Våben, herunder konkurrencer ved de olympiske lege. Der er her tale om en anvendelse, som er anerkendt og indarbejdet igennem mange år, og som foregår i faste rammer. Der er imidlertid også et betydeligt antal luft- og fjederbøsser m.v., som anvendes til hobby/leg af private udenfor foreningsregie. Det er ikke muligt at få noget overblik over, hvor mange Våben der anvendes på denne måde, eller af hvilke typer de er.

De egentlige konkurrenceVåben adskiller sig velnok som oftest hvad angår pris og kvalitet fra de mere hobbybetonede Våben. Det vil imidlertid næppe være muligt ved en definition at angive en rimelig sondring mellem de to kategorier.

Luft- og fjederbøsser er i de fleste tilfælde ikke særlig kraftige, ligesom projektilets (haglets) vægt er lav. I traditionelle luftbøsser skabes overtrykket ved udløsning af en fjeder, der skal spændes efter hvert skud. Der findes imidlertid også såkaldte kulsyregeVærer og -pistoler, hvor overtrykket stammer fra en lille kulsyrebeholder, som placeres i Våbenet, typisk i

skæftet. Kulsyren i en sådan beholder er fra begyndelsen under et så betydeligt tryk, at den giver mulighed for adskillige skud. For nogle af disse Våbens Vedkommende kan skuddene følge umiddelbart efter hinanden, idet de er forsynet med magasin til ammunitionen. Andre af disse Våben skal lades for hvert skud, da de ikke har noget magasin. KulsyreVåben har normalt en effekt svarende til traditionelle luftpistoler og luftgeværer.

Da luft- og fjederbøsser har nogen lighed med egentlige skydevåben, vil der være mulighed for at misbruge dem i forbindelse med. Visse trusselssituationer. Af Politiets Årsberetning for 1984 fremgår, at rigspolitichefen i løbet af året har modtaget 242 indberetninger om tilfælde, hvor politiet har anvendt eller truet med at anvende skydevåben. I forbindelse med disse episoder har "modstanderne" været i besiddelse af i alt 7 luftgeværer og 2 luftpistoler.

II. Gældende regler.

Luft- og fjederbøsser kan i medfør af Våbenlovens § 2, stk. 1, jfr. § 1, stk. 2, litra a, frit erhverves, besiddes, bæres og anvendes af personer over 18 år. Personer under 18 år skal derimod have tilladelse til disse våben.

Kulsyregeværer og -pistoler er hidtil i justitsministeriets praksis blevet anset for omfattet af forbuddet i Våbenloven mod egentlige skydevåben, hvilket nu fremgår af § 1, stk. 1, nr. 1, i justitsministeriets cirkulære af 11. december 1985 om våben. Baggrunden herfor er, at det som nævnt under afsnit I er muligt at affyre serier af hagl med visse af disse våben. Efter administrativ praksis er disse våben altså ikke omfattet af de gældende regler om luft- og fjederbøsser.

III. Farlighed.

I praksis har der ikke i noget større omfang været tilfælde af egentlig farlig anvendelse af luft- og fjederbøsser, når der

bortses fra uheldssituationer. Uheldssituationer er formentlig især opstået ved, at børn er kommet i besiddelse af disse våben trods det under afsnit II nævnte forbud i Våbenloven.

Den sædvanlige følge af, at et menneske rammes af et hagl fra en luftpistol eller et luftgevær, vil alene være en lettere legemsskade. Er uheldet ude, kan selv et enkelt hagl imidlertid ødelægge et øje, og for i hvert fald nogle af våbnebesiddende vil et skud affyret på kort afstand ifølge en engelsk undersøgelse efter omstændighederne kunne være dræbende. Arbejdsgruppen er ikke bekendt med, at sådanne dødsfald skulle være sket i Danmark.

IV. Regler i nabolandene.

1. Norge.

Luft- og fjedervåben kan i Norge frit erhverves af personer over 18 år. Imidlertid kan politimesteren, dersom indehaveren af et sådant våben ikke er ædruelig og pålidelig, eller dersom han af særlige grunde er uskikket til at have skydevåben, beslutte, at våbenet skal indleveres. Endvidere kan politimesteren nedlægge forbud mod, at vedkommende fremtidig erhverve eller besidder sådanne våben. Der kræves bevilling fra politimesteren til erhvervsmæssig handel med luft- og fjederbøsser. Hertil kræves, at den pågældende besidder visse personlige egenskaber, mens der ikke stilles krav om våbenfaglige kundskaber.

2. Sverige.

Efter § 5, stk. 2, i den svenske våbenlov er luft- og fjederbøsser, som er beregnet til målskydning, eller harpunvåben med en i forhold til andre lignende våben begrænset effekt undtaget fra den almindelige kontrolordning for skydevåben, såfremt den pågældende er fyldt 18 år. I § 49 er det overladt regeringen eller en af denne udpeget myndighed at fastsætte regler om, hvilke luft-, fjeder- og harpunvåben, der ikke er omfattet af undtagelsen i § 5, stk. 2. Rikspolisstyrelsen har med hjemmel heri fastsat, at våben, som giver projektilet en hastighed af mere

end 200 m/s på 4 meters afstand fra munden, ikke er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i loVens § 5, stk. 2. På grundlag af foretagne prøVeskydninger og det næVnte kriterium har styrelsen opstillet to lister, en oVer tilladelsespligtige luft- og fjederVåben og en oVer luft- og fjederVåben, der ikke er tilladelseskræVende for indehaVere, som er fyldt 18 år.

3. Forbundsrepublikken Tyskland.

I Forbundsrepublikken Tyskland gælder forskellige regler for luft- og fjederbøsser afhængigt af, om projektilet bliVer afskudt med en bevægelsesenergi på indtil 7,5 Joule eller mere. Våben i den første kategori kan uden tilladelse erhVerVes af personer, som er fyldt 18 år. Til Våben i den anden kategori kræVes der tilladelse til erhVerVelse og besiddelse. Tilladelse bliVer kun meddelt, når ansøgeren dokumenterer at opfylde betingelserne med hensyn til personlig Vandel, legemlig egnethed, sagkundskab med hensyn til omgang med Våben og rimelig interesse. Som dokumentation for en rimelig interesse bliVer især deltagelse i sportsskytteaktivitet anerkendt.

De tilladelsesfrie Våben adskiller sig fra de tilladelseskræVende Ved, at fremstilleren eller importøren af de førstnævnte Våben forsyner disse med et særligt mærke. Våben, der ikke bærer dette kendetegn, er omfattet af de skærpede regler. For begge typer Våben gælder, at de kun må medbringes på offentlige steder, når besidderen har et VåbenbeVis, der meddeles under de samme betingelser som en Våbentilladelse. Våben i den sVagere kategori må anvendes uden tilladelse på priVat område.

V. Arbejdsgruppens oVerVejelser.

Arbejdsgruppen har oVerVejet behoVet for at indføre skærpede regler for luft- og fjederbøsser. I det følgende omtales det, hVilke restriktioner der efter arbejdsgruppens opfattelse kunne indføres af hensyn til farligheden. Spørgsmålet om, hVad der bør gøres for at forhindre, at genstande, der er forVekslelige med egentlige skydeVåben, anvendes til trusler, m.V., behandles generelt i kapitel 6.

Der har i arbejdsgruppen været enighed om, at luftgeværer og -pistoler under hensyntagen til deres sædvanlige begrænsede effekt ikke i almindelighed er så farlige, at der af den grund bør ske en stramning af reglerne for samtlige disse våben.

Arbejdsgruppen har herefter overvejet, om man som i Sverige og Forbundsrepublikken Tyskland bør lave restriktioner for de kraftigste luftvåben. At disse våben har en ikke ubetydelig farlighed taler for en mere restriktiv ordning. Det skal også fremhæves, at den omstændighed, at der fra 1. januar 1986 er blevet indført skærpede regler for glatløbende haglgeværer, kan tænkes at føre til en øget interesse for kraftige luftbøsser.

På den anden side har arbejdsgruppen ikke kendskab til, at de kraftige luftbøsser, der er ganske kostbare, hidtil har givet anledning til misbrug af betydning. De luftbøsser, der bruges til forskellige former for hærværk, f.eks. mod gadebelysning, er typisk billige, ikke særlig kraftige våben. At indføre en ordning som den tyske eller svenske på nuværende tidspunkt vil derfor fortrinsvis være begrundet i hensynet til at forebygge et eventuelt fremtidigt misbrug, og en sådan ordning ville give anledning til en del meradministration.

På den baggrund finder arbejdsgruppen, at den rette løsning er en bemyndigelsesregel, hvorefter justitsministeren kan fastsætte regler om, at visse luftbøsser ikke skal være omfattet af undtagelsesreglen i Våbenlovens § 1, stk. 2, litra a, men af hovedreglen i § 1, stk. 1, nr. 1. Det vil herved være muligt at se tiden an og at følge den fremtidige udvikling uden at skulle være frygtet for, at det vil tage for lang tid at få vedtaget regler, der kan dæmme op for et eventuelt opstået misbrug, idet justitsministeren på kort tid administrativt vil kunne indføre strengere regler. Arbejdsgruppen kan anbefale, at der i en sådan situation indføres regler, der ligesom de tyske og svenske regler bygger på en vurdering af, hvor kraftigt det pågældende våben er. Med hensyn til de våben, der i så fald bliver omfattet af den almindelige kontrolordning, foreslås samtidig en hjemmel til, at der fastsættes generelle lempelser for skytteforeninger og skuldeforeningsmedlemmer, der har en våbenpåteg-

ning på medlemsbeviset.

Arbejdsgruppen har i øvrigt drøftet den gældende praksis med hensyn til kulsyregeværer og -pistoler. Som nævnt ovenfor under afsnit II er den gældende praksis for kulsyreVåben begrundet i, at Visse af disse Våben kan afgive en serie skud umiddelbart efter hinanden. Arbejdsgruppen kan tilslutte sig den anlagte praksis for så vidt angår de typer kulsyreVåben, der kan affyre skud i serier, men finder, at der kan Være grund til at over-
Veje en lempelse af praksis for den del af kulsyreVåbnene, der skal lades for hvert enkelt skud, således at disse Våben i stedet anses for omfattet af reglerne for almindelige luftpistoler og luftgeværer.

Kapitel 4. Armbrøster, harpunVåben, slangebøsser, bue og pil.

IndledningsVis bemærkes, at VåbenloVens kontrolordning kun gælder for genstande, der må betegnes som Våben, ammunition m.V., mens artikler, der efter deres præg må anses for legetøj, falder uden for ordningen. Dette gælder generelt, men der findes særlig grund til at henlede opmærksomheden på dette forhold i forbindelse med de genstande, som omtales i nærværende kapitel.

I. Armbrøster •

En nærmere beskrivelse af disse Våben er næppe nødvendig. Der er tale om Våben, der kan affyre pile med stor kraft og præcision. Våbnene har i dag ikke nogen større udbredelse i Danmark.

I England har politikommissær Colin Greenwood foretaget en større undersøgelse Vedrørende armbrøster. Det fremgår heraf, at armbrøster i de senere år har fundet Vid udbredelse i England, således at der nu anslås at findes 200.000 - 250.000 armbrøster og ca. 3.000 organiserede konkurrenceskytter. Undersøgelsen Viser, at der gennem årene kun er forekommet misbrug af Våbnene i ubetydeligt omfang.

1. Gældende regler.

Armbrøster må antages at Være omfattet af de gældende regler om luft- og fjederbøsser. Heraf følger, at Voksne frit kan erhVerVe, besidde m.V. armbrøster, mens der for personer under 18 år kræves tilladelse, jfr. VåbenloVens § 2, stk. 1, jfr. § 1, stk. 2, litra a.

2. Regler i nabolandene.

a. Norge .

Armbrøster kan efter den norske loVgiVning frit erhVerVes. De fleste forhandlere skal dog på eget initiativ haVe indført en 18-årsgrænse. Justis- og politidepartementet oVerVejer for tiden, om der med hjemmel i den norske VåbenloV skal fastsættes en 18-årsgrænse for erhVerVelse og besiddelse.

b. Sverige.

Arnbrøster omfattes af den svenske Våbenlovs regler.

c. Forbundsrepublikken Tyskland»

Arnbrøster er ikke omfattet af den Vesttyske Våbenlovgivning.

3. Arbejdsgruppens overvejelser.

Arbejdsgruppens flertal er af den opfattelse, at arnbrøster må anses for farlige Våben. Da der må antages kun at Være et fåtal af sådanne Våben i landet, Vil indførelse af et principielt forbud næppe giVe større overgangsproblemer. På den baggrund foreslås, at der indføres en kontrolordning for arnbrøster svarende til kontrolordningen for egentlige skydeVåben. Det Vil betyde, at der skal Våbentilladelse til hVer enkelt arnbrøst. Når arbejdsgruppen foreslår en tilladelsesordning i stedet for et totalt forbud, skyldes det, at dette stemmer bedst med den gældende ordning i Våbenloven, samt at der kan tænkes at Være personer, der på et seriøst grundlag Vil dyrke arnbrøstskydning. Antikke arnbrøster foreslås undtaget fra kontrolordningen. Med hensyn til de formentlig få arnbrøster, der i øVrigt er i om-løb, foreslås det, at de Ved den foreslåede regels ikrafttræden bliVer ulovlige at besidde m.V. uden tilladelse. Samtidig foreslås det, at der ret kurant giVes tilladelse til personer, der Ved ikrafttrædelsen er i besiddelse af sådanne Våben. Tilladelser forudsættes meddelt uden gebyr, idet arbejdsgruppen går ud fra, at der som hidtil kun skal betales gebyr for tilladelser til egentlige skydeVåben.

Tre medlemmer af arbejdsgruppen (Høiberg, Jørn Pedersen og Yde) er af den opfattelse, at de kraftigste arnbrøster teknisk set kan betegnes som farlige, men at dette ikke har giVet sig udslag i misbrug i praksis, hVorfors der ikke findes tilstrækkelig grund til skærpelse af reglerne. Den gældende 18-årsgrænse og reglerne i politiVedtægterne anses for tilstrækkelige. Yderligere forbud Vil kræVe ressourcer, og de Vil kunne anvendes bedre andetsteds. Eventuelt kan den bemyndigelsesbestemmelse, der er foreslået i kap. 3, benyttes til at indføre kontrol, hVis dette Viser sig nødvendig. Kommer en regulering på tale, bør det kun Være for arnbrøster over en Vis effekt.

II. HarpunVåben.

1. AnVendelse, funktionsmåde.

HarpunVåben anvendes først og fremmest af sportsdykkere.

Der findes forskellige typer af harpunVåben. De, der i dag forhandles og anvendes her i landet, gøres alle klar til skud Ved en mekanisk påVirkning og Virker efter et af følgende tre principper :

Luftfjederprincippet, hVor driVkraften frembringes af en med håndkraft sammenpresset luftmængde (lignende princippet i en cykelpumpe).

Fjederprincippet, hVor driVkraften frembringes af en med håndkraft spændt stålfjeder.

Gummistrengsprincippet, hVor driVkraften frembringes Ved en eller to med håndkraft spændte gummistreng.

Over Vandet har disse typer harpunVåben en begrænset rækkeVidde og en ringe præcision.

EndVidere findes der trykluftharpunVåben, hVor driVkraften kommer fra en kulsyre- eller anden trykluftpatron, som placeres i Våbenet. Disse harpunVåben forhandles og anvendes så Vidt Vides ikke længere i Danmark.

Det er oplyst over for arbejdsgruppen, at Dansk Sportsdykker Forbund blev stiftet i 1965, og at forbundet i den forløbne tid har arbejdet for at lære sportsdykkere en sikker omgang med og brug af harpunVåben. Der er således bl.a. udarbejdet sikkerhedsregler, som alle forbundets medlemmer gøres bekendt med Ved indtræden i en klub under forbundet.

2. Gældende regler.

De harpunVåben, der fungerer efter mekanisk påVirkning, er hidtil blevet anset for omfattet af reglerne for luft- og fjederbøsser og har således frit kunnet erhVerVe;s m.V. af personer

over 18 år. For personer under aldersgrænsen kræves Våbentilladelse. TrykluftharpunVåbnene er derimod blevet anset for omfattet af reglerne for egentlige skydevåben, således at der kræves Våbentilladelse i hvert enkelt tilfælde.

3. Arbejdsgruppens overvejelser.

Arbejdsgruppen finder, at trykluftharpunVåbnene fortsat bør være omfattet af reglerne for egentlige skydevåben.

Med hensyn til de harpunVåben, der fungerer efter mekanisk påvirkning, finder arbejdsgruppen, at der ikke for øjeblikket er behov for at indføre skærpede regler. Hvis det på et senere tidspunkt viser sig nødvendigt, kan den bemyndigelsesbestemmelse, der er foreslået i kapitel 3, benyttes til at indføre kontrol. Bemyndigelsesbestemmelsen foreslås derfor formuleret, således at den omfatter også fjederbøsser, og således at der kan indføres lempelser i et forbud for dykkerforeninger og medlemmer af disse.

III. Slangebøsser.

1. Beskrivelse, anvendelse.

Slangebøsser findes i forskellige udformninger. En simpel slangebøsse kan laves af en tvedelt gren og et stykke cykelslange. Men der findes også avancerede slangebøsser. Disse er fabriksfremstillede og udstyret med sigtemidler og til slangebøsserne leveres stålkugler. De avancerede slangebøsser har været anvendt mod blandt andet politiet og redningsmandskab, men der foreligger ikke nærmere oplysninger om, i hvor stort omfang der er sket salg af disse slangebøsser.

2. Gældende regler.

En hjemmelavet slangebøsse uden særlige finesser er næppe i dag omfattet af Våbenlovens bestemmelser. I retspraksis er det antaget, at den avancerede, fabriksfremstillede slangebøsse er omfattet af reglerne for luft- og fjederbøsser. De kan således frit erhverves m.v. af voksne, mens der for personer under 18 år kræves tilladelse.

3. Regler i nabolandene.

a. Norge .

Slangebøsser kan efter den norske loVgiVning frit erhVerVes. De fleste forhandlere skal dog på eget initiativ have indført en 18-årsgrænse. Justis- og politidepartementet oVerVejer for tiden, om der med hjemmel i den norske VåbenloV skal fastsættes en 18-årsgrænse for erhVerVelse og besiddelse.

b. SVerige.

Den sVenske VåbenloV har ingen bestemmelser om slangebøsser. Siden 1. juli 1983 har det efter en ændring af straffeloVen Været muligt med henblik på konfiskation at beslaglægge genstande, der findes under omstændigheder, der giVer grund til at befrygte, at de skal anvendes til en strafbar handling.

c. Forbundsrepublikken Tyskland.

Fremstilling, forhandling, erhVerVelse, besiddelse og indførsel af såkaldte præcisionsslangebøsser er forbudt. Som sådanne anses slangebøsser, der for opnåelse af højst mulig beVægelsesenergi er forsynet med armstøtte eller tilsVarende indretning. Andre slangebøsser er ikke omfattet af VåbenloVgiVningen.

Politiet i Forbundsrepublikken Tyskland har kræVet en udVidelse af forbuddet til alle slangebøsser, fordi også andre end de hidtil forbudte slangebøsser har Været anvendt mod politiet Ved demonstrationer og derVed forårsaget personskader. Hidtil er der dog ikke fundet noget bedre afgrænsningskriterium mellem de forbudte og de tilladte slangebøsser. Medbringelse af slangebøsser af enhver art Ved politiske forsamlinger og optog er efter forsamlingsloVen forbudt.

4. Arbejdsgruppens oVerVejelser .

Arbejdsgruppens flertal finder, at den fabriksfremstillede slangebøsse er et farligt Våben under hensyntagen til, at stålkuglerne kan ramme med betydelig kraft og til, at der er mulighed for at affyre kuglerne med en betydelig grad af præcision. Her til kommer, at det kan Være Vanskeligt at se noget rimeligt formål med at anskaffe et sådant Våben, og at det har Vist sig, at

de faktisk anvendes mod mennesker. Flertallet kan på den baggrund anbefale, at der sker en stramning af reglerne for disse Våben, således at der indføres et principielt forbud suppleret med en tilladelsesordning for det tilfælde, at der skulle vise sig en seriøs anvendelsesmulighed (f.eks. konkurrenceskydning).

Selv om de simple slangebøsser må betegnes som knapt så farlige som de avancerede, finder flertallet, at det foreslåede forbud bør udstrækkes til at gælde også disse. Der lægges herved vægt på, at slangebøsser ikke har nogen seriøs anvendelse, samt at det vil give problemer at fastlægge et nogenlunde anvendeligt kriterium for en sontring. Med hensyn til de slangebøsser, der i dag er i omløb, foreslås det, at der ikke laves nogen særlig overgangsordning. Ved den foreslåede regels ikrafttræden bliver de hermed ulovlige at besidde m.v. uden tilladelse.

To medlemmer af arbejdsgruppen (Høiberg og Yde) er af den opfattelse, at en slangebøsse ikke kan betegnes som et farligt Våben, men snarere som farligt legetøj. En slangebøsseskugle vil ved affyringen kun have en bevægelsesenergi på en tiendedel af, hvad et salonriffelprojektil til indendørs skydning har. Da kuglen samtidig har et stort tværsnitsareal, vil der normalt ikke ske særlig skade, hvis en kugle rammer det menneskelige legeme. De gældende regler anses derfor for tilstrækkelige. Et forbud vil ikke kunne forhindre, at slangebøsser i fremtiden benyttes mod politiet, da de på et givet tidspunkt kan fremstilles ved hjælp af simple midler også af personer uden nogen teknisk erfaring. Der menes i øvrigt ikke af være andre vest-europæiske lande, som har et forbud mod alle typer af slangebøsser.

IV. Bue og pil .

Bue og pil har en vis udbredelse som legetøj. I meget begrænset omfang anvendes bue og pil til jagt. Endvidere finder der konkurrenceskydning sted.

1. Gældende regler.

Bue og pil kan ikke anses for omfattet af Våbenlovens bestemmelser og kan derfor frit erhverves, besiddes m.v.

2. Arbejdsgruppens overvejelser.

Arbejdsgruppen finder ikke tilstrækkelig anledning til at skærpe reglerne om bue og pil. De regler, der findes i politivedtægterne, må antages at være tilstrækkelige.

Kapitel 5. Våbenattrapper.

I. Attrapbegrebet, udbredelse og benyttelse.

Ved Våbenattrapper forstås i det følgende skydevåbeneftersligninger, som ikke er funktionsdygtige.

Sådanne Våbenattrapper spænder over et vidt område lige fra billige legetøjspistoler til minutiøse eftersligninger af bestemte egentlige skydevåben, hvor der er mulighed for at skille attrapperne ad i de samme dele som det egentlige våben, tage ladegreb, isætte (attrap-)patroner m.v. Mange typer fra den førstnævnte gruppe vil på grund af farve, størrelse, vægt, udformning og materiale tydeligt fremtræde som legetøj. For de sidstnævntes vedkommende vil det derimod ofte selv for en våbenkyn- dig kræve en nærmere undersøgelse at afgøre, om der er tale om et våben eller en attrap. Når de ikke kan anvendes til skydning og ikke uden omfattende konstruktive ændringer kan gøres anvendelige hertil, skyldes det typisk, at de fremstilles af materiale, der ikke tåler større belastninger. De kan være temmelig kostbare at anskaffe, omend ikke så dyre som de egentlige skydevåben.

Der findes ikke talmateriale, som belyser, hvor mange attrapper der findes i Danmark. Der er ingen tvivl om, at der findes et meget betydeligt antal billige legetøjspistoler. Vurderet på grundlag af den markedsføring, der sker med hensyn til vellignende attrapper, må der antages at findes et betydeligt antal også af disse. Det oplyses ofte i forhandlerbrochurer for mere kostbare attrapper, at disse i første række er beregnet som dekorationsvåben eller studieobjekter. Det må antages, at de også i en vis udstrækning tjener som samlerobjekter.

Derimod har attrapper ingen interesse for sportsskytter. Den eneste mulige funktion, attrapper kunne have i forbindelse hermed, ville være i forbindelse med "tørtræning", d.v.s. sigte- og aftræksøvelser. Da man i praksis hertil benytter de egentlige våben, har attrapper ingen betydning i den forbindelse.

Der foreligger forskellige muligheder for misbrug af Våbenattrapper, se herom nærmere i kapitel 6. For eksempel kan det nævnes, at det i forbindelse med anholdelser hændte, at den pågældende forsøger at true de anholdende politimænd med en attrap. En sådan trussel lægger op til en reaktion fra politiet, såfremt det ikke er åbenbart, at der er tale om en attrap. At politiet selv trækker Våben og afgiver skud kan være en nødvendig konsekvens. Af Politiets Årsberetning for 1984 fremgår, at rigspolitietschefen i løbet af året har modtaget 242 indberetninger om tilfælde, hvor politiet har anvendt eller truet med at anvende skydevåben. I 8 tilfælde var "modstanderen" i besiddelse af en attrap.

II. Gældende regler.

Den gældende Våbenlovgivning tager ikke sigte på efterligninger af skydevåben.

Efterligninger af skydevåben kan besiddes uden særlig tilladelse, også selv om de for en umiddelbar betragtning nøje svarer til "ægte" Våben, når de ikke er fremstillet i sådanne materialer og med en sådan udformning, at de med mindre ændringer kan anvendes til affyring af skud.

En genstand, der markedsføres som "attrap", men som uden gennemgribende ombygning eller udskiftning af pibe, låsestol eller andre vitale dele, kan gøres anvendelig som skydevåben, må derimod formentlig anses for omfattet af Våbenlovens bestemmelser om skydevåben. Der ses dog ikke at være taget stilling til afgrænsningsproblemet i retspraksis.

III. Regler i nabolandene.

1. Norge.

Justis- og politidepartementet har oplyst, at der i Norge ikke er krav om registrering af attrapper, idet disse ikke betragtes som Våben.

2. SVerige.

Justitiedepartementet har oplyst, at der ikke gælder særlige regler for attrapper i SVerige. Der er for tiden oVerVejelser om at fastsætte sådanne regler. Rikspolisstyrelsen har den 5. juli 1985 afgivet en rapport til Justitiedepartementet Vedrørende spørgsmålet.

3. Forbundsrepublikken Tyskland.

Erhvervelse og besiddelse af Våbenattrapper (efterligninger) er i Forbundsrepublikken Tyskland hVerken forbudt eller tilladel- sespligtigt. En påtænkt forhandling skal dog 2 måneder forinden anmeldes til Bundeskriminalamt, der undersøger, om der er tale om en egentlig efterligning, og om der skal stilles Vilkår for forhandlingen. Det gælder, at efterligningerne ikke må Være af en sådan beskaffenhed, at de Ved hjælp af almindeligt anvendt- Værktøj kan ombygges eller forandres på en sådan måde, at ammu- nition, ladninger eller projektiler kan afskydes. Er det til- fældet, falder genstandene ind under de almindelige regler i VåbenloVgiVningen.

IV. Arbejdsgruppens oVerVejelser.

Arbejdsgruppens oVerVejelser om, hVad der skal gøres for at for- hindre, at genstande, der kan forVeksles med egentlige skydeVå- ben, anvendes til trusler m.V., behandles generelt i kapitel 6.

Kapitel 6. Misbrug af Våben og attrapper til trusler m.V.

I. Problemstillingen.

De egentlige skydeVåben er kendetegnet Ved, at de i sig selv er farlige, idet afgivelse af skud kan forrette Voldsom skade. I kapitel 2, 3 og 4 er det påpeget, at også gas- og signalVåben, luftbøsser m.V. rummer fare Ved affyring. Våbenattrapper er derimod ikke i sig selv farlige, da de ikke kan bringes til at afgive skud.

De egentlige skydeVåbens farlighed gør, at de er Velegnede til misbrug i forskellige situationer, hvori indgår trusler, idet de er egnede til at fremkalde alvorlig frygt.

Genstande, som har en betydelig lighed med egentlige skydeVåben, vil have samme evne til at fremkalde frygt. Som tidligere nævnt vil gas- og signalVåben, luftbøsser og attrapper ofte være meget vanskelige at skelne fra de egentlige skydeVåben.

Trusler indgår i forskellige alvorlige forbrydelser, f.eks. røverier, afpresning, Voldtægt og ulovlig tvang. Det er politiets erfaring, at såvel egentlige skydeVåben som luftbøsser, gas- og signalVåben og attrapper faktisk finder anvendelse Ved disse former for kriminalitet i et ikke ubetydeligt omfang.

Ligeledes må det antages, at det er almindeligt, at man i visse kredse - blandt andet i forbindelse med narkotikakriminalitet - anskaffer en vellydende attrap eller en gas- og signalpistol til selvforsvar. Det forekommer også, at personer åbenlyst bærer sådanne genstande. Dette kan i sig selv virke meget ubehageligt på øvrige tilstedeværende, især på steder, hvor der ikke er mulighed for selv at fjerne sig, f.eks. i offentlige transportmidler. Det kan næppe afvises, at problemerne med disse genstande er vokset i de senere år.

Som allerede nævnt i de tidligere kapitler er politiet i adskillige tilfælde blevet stillet over for, at personer har trukket gas- og signalVåben, luftbøsser og attrapper i tilfælde, hvor

politiet derfor har trukket tjenesteVåben. Også egentlige skydeVåben anvendes mod politiet. Af Politiets Årsberetning for 1984 fremgår, at der udoVer de allerede tidligere næVnte 11 gas- og signalVåben, 7 luftgeVærer, 2 luftpistoler og 8 attrapper, bleV anvendt 6 pumpguns, 28 haglgeVærer, 11 oVersaVede haglgeVærer, 24 pistoler/reVolVere, 5 jagtrifler, 4 militærgeVærer, 7 salonrifler og 2 maskinpistoler. Det siger sig selv, at en sådan brug af Våben og attrapper er oVerordentlig farlig, også for den pågældende selv.

II. Arbejdsgruppens oVerVejelser.

1. Principielle synspunkter.

Det fælles for de situationer, som er næVnt under afsnit I, er, at Våben eller Våbenattrapper befinder sig på steder, hvor der intet legitimt behoV er for sådanne genstande. Misbruget er altså knyttet til, at genstanden bæres eller i øVrigt medbringes og hurtigt kan tages frem i en giVen situation.

Arbejdsgruppen har på baggrund heraf fundet, at det vil Være hensigtsmæssigt at begrænse et sådant misbrug Ved at indføre regler om transport af sådanne genstande.

For så vidt angår de skydeVåben, der allerede er omfattet af en kontrolordning, vil transportreglerne bliVe et supplement til disse regler.

For så vidt angår Våbenattrapperne vil transportreglerne bliVe de eneste regler, der skal regulere håndteringen af disse. Det bemærkes i den forbindelse, at arbejdsgruppen har oVerVejet, om der for attrapper burde indføres et principielt forbud mod at erhVerVe, bære, besidde, oVerdrage m.V. disse attrapper. Et sådant forbud måtte imidlertid efter arbejdsgruppens opfattelse ledsages af en tilladelsesordning, idet attrapperne i sig selv er uskadelige, således at det må anses for for Vidtgående at forhindre seriøse samlere i at erhVerVe sådanne genstande. Det må anses for ønskeligt, at samlere i stedet for Våben har mulighed for at anskaffe attrapper på legal Vis. En egentlig kontrolord-

ning Vil derfor indebære en del meradministration. Desuden Vil en sådan ordning giVe anledning til oVergangsproblemer for så Vidt angår de attrapper, der allerede er i omløb. På den baggrund har arbejdsgruppen haft betænkeligheder Ved en kontrolordning.

Arbejdsgruppen har oVerVejet, om det for at forhindre misbrug skulle Være praksisk muligt at gennemføre en tydelig mærkning af attrapskydeVåben. En indfarVning af løbet på attrapperne har Været drøftet som en mulighed, men Vil næppe kunne foretages på en sådan måde, at den ikke uden større besVær kan oVermales eller på anden måde skjules. Arbejdsgruppen har forkastet muligheden for en sådan ordning.

KonsekVensen af arbejdsgruppens forslag er, at personer, der bærer skydeVåben, gas- og signalVåben eller attrapper i strid med transportreglerne, begår en strafbar loVoVertrædelse, og at det må forVentes, at der herefter normalt Vil ske konfiskation af den pågældende genstand. Ordningen forhindrer ikke, at en person anskaffer sig en attrap og derpå Ved hjælp af den begår en af de tidligere næVnte forbrydelser. En sådan adfærd Vil imidlertid i sig selv Være strafbar efter den pågældende bestemmelse i straffeloVen.

Den foreslåede ordning må således siges næVnlig at tage sigte på at forebygge, at personer rutinemæssigt meidfører de næVnte genstande i den hensigt i en giVen situation at kunne true med dem.

2. Afgrænsning af de genstande, som omfattes af transportreglerne.

Arbejdsgruppen har oVerVejet, hvorledes afgrænsningen af de genstande, som skal Være omfattet af transportreglerne, skal ske.

For så Vidt angår de egentlige skydeVåben Volder afgrænsningen ikke problemer, idet der Vil Være tale om alle skydeVåben, herunder også antikke Våben og luft- og fjederbøsser. Afgrænsningen Volder heller ikke problemer for så Vidt angår gas- og signalVåben.

Afgrænsningen Volder derimod problemer for så Vidt angår attrapper. Der har Været enighed om, at kun de mere Vællignende attrapper bør omfattes, mens der ikke bør ske nogen stramning for f.eks. almindelige legetøjpistoler.

En mulighed er at overlade afgrænsningen til politi, anklagemyndighed og domstole Ved at indføre en regulering for "attrapper med betydelig lighed med egentlige skydevåben".

Alternativet er i lovgivningen nærmere at afgrænse, hvilke attrapper reglerne skal gælde for. Her har forskellige muligheder Været drøftet.

En af disse har Været at begrænse reguleringen til fabriksfremstillede kopier af gængse skydevåben.

En anden har Været en meget omfattende regulering, nemlig af alle genstande, der frembyder umiddelbar lighed med almindelige skydevåben. Denne afgrænsningsmåde må forudsætte, at nogle genstande, herunder Visse legetøjsvåben, administrativt kan lovliggøres Via en autorisationsordning.

Arbejdsgruppen har efter at have overvejet disse muligheder fundet det rettest at anbefale den løsning, hvor det overlades til politiet, anklagemyndigheden og domstolene konkret at tage stilling til, hvornår der foreligger en attrap med betydelig lighed med egentlige skydevåben. Arbejdsgruppen er af den opfattelse, at det ikke i praksis vil give anledning til store problemer at foretage en sådan vurdering.

Arbejdsgruppen har bemærket sig, at der i handelen ligeledes findes attrapper af håndgranater. Selv om arbejdsgruppen ikke har oplysninger om misbrug af sådanne attrapper, finder man, at transportreglerne også bør omfatte disse.

3. Det nærmere indhold af reglerne.

Vedrørende det nærmere indhold af reglerne foreslår arbejdsgruppen, at skydevåben og gas- og signalvåben ikke på offentlige steder må transporteres til stedet for anvendelsen eller i øv-

rigt medbringes, medmindre Våbenet er uladt og forsvarligt emballeret, således at det ikke umiddelbart fremtræder som et Våben eller en Våbenlignende genstand, og således at det ikke er umiddelbart tilgængeligt. Rifler, geværer og lignende langløbende Våben skal dog lovligt kunne transporteres i dertil særligt fremstillede lukkede hylstre, etuier og lignende. For genstande med en betydelig lighed med skydevåben og genstande med en betydelig lighed med håndgranater foreslås tilsvarende regler.

Ved denne formulering er det tilsigtet at inddrage såvel tilfælde, hvor genstanden findes på den pågældendes person, som tilfælde, hvor genstanden findes f.eks. i handskerummet i den pågældendes bil.

Med hensyn til kravet om emballering er det tilsigtet at forhindre, at genstanden lovligt kan transporteres løst i en taske, bærepose eller lignende.

Med hensyn til Varigheden af forpligtelserne under transport forudsætter arbejdsgruppen, at Våbenet kan pakkes ud, når transportøren kommer frem til det område, hvor Våbenet påregnes anvendt, uanset at det måske ikke med det samme anvendes. F.eks. kan nævnes, at en jæger kan pakke Våbenet, ud, når han er nået frem til jagtområdet. Hundetræneren kan pakke gas- og signalvåbenet ud, når han er nået frem til det område, hvor hundetræningen foregår.

Med hensyn til langløbende Våben bemærkes,, at arbejdsgruppen på grund af deres karakteristiske form ikke har fundet det realistisk at påbyde, at sådanne Våben under transport skal Være emballeret på en måde, så det ikke kan ses,, at der er tale om Våben. Arbejdsgruppen har samtidig ment, at det næppe vil Vække større anstød, såfremt sådanne Våben transporteres i dertil beregnede lukkede hylstre eller etuier, hvorfor arbejdsgruppen har fundet et påbud herom tilstrækkeligt.

Når kun håndgranatattrapper, men ikke egentlige håndgranater, er omfattet af reglerne, skyldes det, at attrapperne frit kan er-

hverves, mens der i praksis næppe nogensinde vil blive givet
privatpersoner tilladelse til at erhverve egentlige håndgrana-
ter .

4. Reglernes placering.

Det har været overvejet, om transportregierne bør indføres i vå-
benlovgivningen eller om spørgsmålet i stedet bør reguleres i
politivedtægterne. Det sidste ville være i tråd med den eksiste-
rende bestemmelse i normalpolitivedtægtens § 14, som er sålyden-
de:

"Det er forbudt på eller ud over en vej at
benytte skydevåben og legetøjsvåben, herunder
bue og slangebøsse, at tænde bål, at afbrænde
fyrværkeri eller lignende eller at kaste
sten, snebolde, vand eller andet, der kan med-
føre skade, eller som kan være til ulempe for
forbipasserende.

Stk. 2. Uden for veje er det forbudt at be-
nytte skydevåben, tænde bål, eller afbrænde
fyrværkeri eller lignende, hvis det er egnet
til at medføre fare eller væsentlig ulempe for
færdselen på vejen.

Stk. 3. Personer under 18 år må ikke medføre
skydevåben, herunder bue og slangebøsse, på en
vej, medmindre våbenet er emballeret eller
ubrugeligt. Forbuddet gælder dog ikke perso-
ner, som i henhold til våbenlovgivningen har
opnået tilladelse til at besidde og bære vå-
ben, når færden med våben sker inden for til-
ladelens rammer".

Såfremt man vælger at indsætte bestemmelserne i politivedtægter-
ne i stedet for i våbenlovgivningen, vil dette imidlertid bety-
de, at der i færre tilfælde vil være hjemmel til i forbindelse
med efterforskning af mulige overtrædelser af reglerne at fore-
tage ransagning, idet overtrædelser af politivedtægten behand-
les som politisager, mens overtrædelse af våbenloven med hensyn
til bl.a. ransagning behandles som statsadvokatsager. Der henvi-
ses til retsplejelovens kapitel 73, særlig §§ 794-795, og våben-
lovens § 10, stk. 2. Blandt andet af den grund finder arbejds-
gruppen det rigtigst at indsætte bestemmelserne i våbenlovgiv-
ningen .

Da forslaget griber ind i den ovennævnte bestemmelse i normalpo-

litiVedtægten, foreslås det, at denne Ved lejlighed bringes i
oVerensstemmelse med transportreglerne.

Kapitel 7. BlankVåben.

I. Definition. Området for arbejdsgruppens oVerVejelser.

BlankVåben anvendes som et samlebegreb for Våben, der har en klinge. BlankVåben kan Være såVel skarpe Våben, stødVåben som slagVåben.

Arbejdsgruppen er af den opfattelse, at der har hersket nogen usikkerhed Vedrørende især reglerne for de ældre blankVåben og har oVerVejet, om der i den anledning bør foretages ændringer i disse regler. Herudover har arbejdsgruppen gjort sig oVerVejelser Vedrørende Visse blankVåben, nemlig almindelige kniVe og dolke, faldkniVe og -stiletter, kastestjerner, kastekniVe, spyd og håndharpuner.

II. Gældende regler.

I medfør af Våbenlovens § 4 er der i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 530 af 11. december 1985 om Våben § 7, stk. 1, fastsat et principielt forbud mod at indføre, Ved oVerdragelse at erhVerVe, at besidde, bære og anvende, at oVerdrage eller overlade andre besiddelsen af Visse blankVåben. Det drejer sig om skarpe Våben, hVis klinge oVerstiger 12 cm, springkniVe og springstiletter og slag- og stødVåben, herunder knojern, toten-schlægere, gummiknipler og lignende.

I § 7, stk. 2, er der for dolke og kniVe, der almindeligt anvendes som værktøj i erhVerV, til husholdningsbrug eller til brug Ved jagt, lystfiskeri eller sportsdykning, gjort Visse undtagelser fra forbuddet. Disse Våben kan uden tilladelse indføres i landet. De kan endVidere uden tilladelse oVerdrages eller overlades til andres besiddelse, såfremt det må antages, at erhVerVeren agter at anvende dem som anført. De kan ligeledes uden tilladelse anvendes i erhVerV, til husholdningsbrug eller til brug Ved jagt, lystfiskeri eller sportsdykning samt erhVerVes, besiddes og bæres, såfremt de agtes anvendt således.

Justitsministeriet har i en skriveelse af 20. september 1949 til toldvæsenet, departementet for told- og forbrugsafgifter meddelt, at der ikke fremtidig af justitsministeriet stilles krav om tilladelse til indførsel af forladegeværer samt sabler, dolke og lignende skarpe våben, hvis klinger overstiger 12 cm, når våbnene efter toldmyndighedernes skøn kan betragtes som antikviteter eller som beregnet til dekorativt brug.

I § 1 i Plakat 1823-12-24 er der fastsat følgende:

"Det skal for Fremtiden Være Enhver forbudt, at falholde eller bære Kærde, Dolk eller andre Vaaben, skjulte i Stokke, eller på anden Maade, således at de ei haVe Udseende af Vaaben. Ligeledes skal det Være forbudt at forfærdige eller istandsætte sådanne skjulte Vaaben."

Bestemmelsen er fortsat gældende og er bl.a. citeret i en dom optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1976, side 615.

Det er over for arbejdsgruppen oplyst, at Københavns politi efter en konkret vurdering - herunder af ansøgerens vandel - giver 10-årige tilladelser til blankvåbensamlinger. Det er anført på tilladelserne, at de omfatter sabler, bajonetter og knive, og at våbnene kun må være til dekoration. Det er endvidere anført, at tilladelsen ikke omfatter kårdestokke eller lignende skjulte våben, springknive eller stød- og slagvåben.

III. Arbejdsgruppens overvejelser.

1. Knive og dolke.

Knive har i de senere år hyppigt været anvendt i forbindelse med grove legemsangreb, og det er politiets erfaring, at man i visse kredse rutinemæssigt bærer selvforsvåben, ofte knive. Af Politiets årsberetning for 1984 fremgår, at rigspolitichefen i løbet af året har modtaget 242 indberetninger om tilfælde, hvor politiet har anvendt eller truet med skydevåben. I forbindelse med disse episoder har "modstanderne" været i besiddelse af i alt 42 stikvåben.

Arbejdsgruppen har derfor overvejet, om der er behov for en skærpelse af reglerne for knive, og hvorledes man kunne tænke sig en sådan skærpelse.

På grund af den udbredte legale anvendelse, der finder sted af knive, er en skærpelse ikke uden problemer. En mulighed kunne dog være at fastholde den gældende undtagelsesregel for knive beregnet til de forskellige legale anvendelser og samtidig skærpe hovedreglen ved at nedsætte den gældende grænse på 12 cm for klingelængden.

En anden mulighed ville være at indføre en bestemmelse, hvorefter bestemte personer skal kunne fratages retten til at bære kniv. Der kan enten være tale om, at domstolene skal kunne fratage retten hertil under en straffesag mod den pågældende, eller at politiet administrativt skal kunne forbyde den pågældende at bære kniv. En sådan ordning kan f.eks. sammenlignes med tilhold efter bestemmelserne i restaurationslovens § 31, normalpolitivedtægtens § 6 og § 6 i politivedtægten for København.

Arbejdsgruppen finder ikke anledning til at foreslå en ændring af den gældende grænse for klingelængden, men der skønnes at være et behov for at kunne skride ind i hvert fald over for personer, der tidligere har misbrugt kniv i forbindelse med overtrædelse af straffeloven. Arbejdsgruppen foreslår derfor, at der ved en bestemmelse i våbenloven gives politiet hjemmel til at forbyde personer, der har gjort sig skyldig i overtrædelse af straffeloven ved anvendelse af skarpe våben, at færdes offentligt med sådanne genstande i et bestemt angivet tidsrum. Tidsrummet bør begrænses til 2 år, men der bør være mulighed for en forlængelse af et allerede meddelt forbud. Arbejdsgruppen finder, at tilholdet bør meddeles skriftligt og være begrundet. Overtrædelse bør kunne medføre straf af bøde og under skærpende omstændigheder eller i gentagelsestilfælde med hæfte.

2. Faldknive, kårdestokke og lignende.

En faldknivs klinge kan skjules i skæftet. Ved at holde skæftets åbning nedad og samtidig aktivere en mekanisme, kommer klingens frem. Forskellen i forhold til en springkniv er, at springknivens blad kommer frem som følge af en fjederpåvirkning, mens faldknivens blad kommer frem ved tyngdekraftens hjælp.

Det er arbejdsgruppens opfattelse, at der er en sådan parallellitet imellem de to typer af Våben, at det gældende forbud mod springknive og springstiletter bør udvides til også at omfatte faldknive og faldstiletter.

Arbejdsgruppen foreslår i øvrigt, at forbuddet mod kårdestokke og lignende skjulte Våben indsættes i Våbenloven og våbenbekendtgørelsen, således at plakaten fra 1823 kan ophæves.

3. Kastestjerner og lignende.

Kastestjerner er metalskiver formet som stjerner, hvor takkerne eventuelt er skarpslebne.

Det er arbejdsgruppens opfattelse, at kastestjerner er farlige Våben, der savner fornuftigt formål. Arbejdsgruppen foreslår derfor, at der indføres den fornødne lovhjemmel til, at der administrativt kan indføres et forbud mod kastestjerner og lignende på linje med det gældende forbud mod springknive og springstiletter.

4. Kasteknive.

Visse knive har en særlig udformning og markedsføres som kasteknive. Da imidlertid enhver kniv kan anvendes som kastekniv, har arbejdsgruppen ikke fundet tilstrækkelig grund til at indføre særlige regler for de såkaldte kasteknive.

5. Spyd og håndharpuner.

Der er ikke konstateret noget nærværdigt misbrug af spyd og håndharpuner, og arbejdsgruppen finder derfor ikke grundlag for at foreslå regler for disse kastevåben.

6. Dekorativt blankvåben.

Som tidligere nævnt råder der efter arbejdsgruppens opfattelse nogen usikkerhed vedrørende reglerne for blankvåben til dekorativt brug. Dette skyldes navnlig uoverensstemmelsen mellem justitsministeriets skrivelse af 20. september 1949 til toldvæsenet og de gældende regler i Våbenbekendtgørelsen.

Det er arbejdsgruppens opfattelse, at der ikke er væsentlige betænkeligheder ved at give mulighed for, at blankvåben, der ud fra en

mere objektiv betragtning må anses for egnede til dekoration, uden tilladelse indføres, erhverves og besiddes, såfremt Vedkommende alene har til hensigt at bruge Våbnene til dekoration. Arbejdsgruppen har fundet det Vanskeligt generelt at beskrive, hvad der er egnet til dekoration, men afgrænsningen vil i de fleste konkrete tilfælde næppe give anledning til tvivl hos politi, anklagemyndighed og domstole.

Arbejdsgruppen finder ikke, at undtagelsen bør gælde for springkniVe og -stiletter, faldkniVe og -stiletter, kårdestokke og lignende skjulte Våben, kastestjerner og lignende.

Bestemmelsen vil kunne optages som § 7, stk. 3, i den gældende Våbenbekendtgørelse med følgende ordlyd:

"Stk. 3. BlankVåben, det vil sige sabler, kårder, bajonetter, lanser, kniVe og lignende, der kan betragtes som antikviteter eller som beregnet til dekorativt brug, kan uden tilladelse indføres, erhverves og besiddes, såfremt det alene sker i det øjemed at anvende genstandene til dekoration i fast ejendom.

Dette gælder dog ikke for springkniVe og springstiletter, faldkniVe og faldstiletter, kårdestokke og lignende skjulte Våben, kastestjerner og lignende."

Kravet om, at formålet alene må være dekoration, indebærer, at enhver mistænkelig adfærd med hensyn til Våbenet bør betyde, at betingelserne for at besidde Våbenet ikke er opfyldt. Det skal dog ikke anses for mistænkeligt, at Våbenet ikke for tiden er hængt op, hvis det er pakket ned med henblik på senere ophængning. Efter omstændighederne kan det i øvrigt tænkes, at også blankVåben til dekoration bør konfiskeres i medfør af straffelovens § 77 a.

Begrænsningen til dekoration af fast ejendom skyldes et ønske om at undgå, at der sker dekoration af motorkøretøjer, campingvogne, skibe og både, hvor den rene dekorationshensigt typisk vil være mere tvivlsom, og hvor risikoen for tyveri af Våbnene vil være større.

Kapitel 8. Postordresalg og andet forsendelsessalg.

I. Gældende regler.

Der findes ikke særlige regler om postordresalg af Våben og ammunition, men pr. 1. januar 1986 er der i Våbenbekendtgørelsens § 8 og Våbencirkulæret indført krav om billedlegitimation i forbindelse med salg af Visse Våben m.V. Som omtalt nedenfor har dette krav betydning for de praktiske muligheder for postordresalg og andet forsendelsessalg.

Der findes ikke særlige regler med henblik på at sikre Våben og ammunition mod tyveri under forsendelse. Derimod findes der i forskellige regelsæt om farlige stoffer bestemmelser om postforsendelse og transport af ammunition af hensyn til sprængfaren.

II. Regler i nabolandene.

1. Norge.

Justis- og politidepartementet har i en rundskrivelse til politimestrene udtalt, at man anser det for formålstjenligt at bringe salg af Våben pr. postordre til ophør, og at der således ikke må gives tilladelse til sådant salg.

HerVed tog man sigte på at få standset de rene postordrefirmaer. Departementet har oplyst, at man ikke i Norge har nogen officiel definition af begrebet postordresalg af Våben. Som udgangspunkt vil salg pr. post på basis af et salgskataiog, som er kommet kunden i hænde, og som opfordrer til bestilling af Varer pr. post, blive betragtet som postordresalg. Departementet har dog ikke villet binde sig til en sådan generel definition og lade den få automatisk anvendelse, hvilket bl.a. hænger sammen med, at grænsedragningen til det, som kaldes distancesalg eller fjernsalg, er Vanskelig. En handel afsluttet pr. brev eller telefon som følge af en annonce eller reklamering i en avis eller et tidsskrift vil normalt blive betragtet som distance-salg. Man godtager normalt, at seriøse firmaer, som har baseret

deres Virksomhed på salg oVer disk, driVer en form for distance-salg, og det er i forhold til disse ikke nødVendigt at trække en særlig skarp skillelinje mellem distancesalg og postordre-salg. DriVes der derimod ikke salg oVer disk, må antagelig de fleste former for fjernsalg ses som postordresalg. Normalt må man sige, at hoVedsalget skal ske oVer disk.

2. SVerige.

I SVerige findes der ikke særlige regler om postordresalg af Våben.

3. Forbundsrepublikken Tyskland.

Handel med skydeVåben forudsætter en VåbenhandlertilladeIse. Der findes ikke særlige regler for postforsendelse af skydeVåben.

III. Arbejdsgruppens oVerVejelser.

1. BehoVet for skærper.

IndledningsVis må det bemærkes, at arbejdsgruppen finder det Vanskeligt at skelne skarpt mellem postordrefirmaer og egentlige forretninger, hVor en del af salget sker som forsendelses-salg. Arbejdsgruppen finder imidlertid heller ikke, at der er særlig grund til at fastsætte forskellige regler for disse to typer af firmaer eller som i Norge direkte at udelukke de rene postordre firmaer.

Det bemærkes endVidere, at arbejdsgruppen ikke har kendskab til tilfælde, hVor Våben er forsvundet under indenlandsk postforsendelse.

Arbejdsgruppen har oVerVejet, om der er grund til at skærpe reglerne ror salg Ved forsendelse for følgende 3 grupper af Våben: a) SkydeVåben og ammunition omfattet af den almindelige kontrolordning, b) skydeVåben, der loVligt uden tilladelse kan erhVerVes af personer, der er fyldt 18 år, samt c) dolke og knive, der almindeligt anvendes som Værktøj i et erhVerV eller til husholdningsbrug eller til brug Ved jagt, lystfiskeri eller sportsdykning, og som har en klingelængde på mere end 12 cm.

a. Skydevåben og ammunition omfattet af den almindelige kontrolordning.

Efter Våbenlovens § 2 kræves det med hensyn til skydevåben og ammunition omfattet af den almindelige kontrolordning, at der foreligger en tilladelse til erhververen, forinden der sker overdragelse af våbenet eller ammunitionen. Det er strafbart for såvel overdrager som erhverver, hvis overdragelse sker, forinden tilladelsen foreligger. Der ses ikke at være grund til fuldstændig at udelukke, at sådanne effekter forsendes til erhververen, da overdrageren har pligt til at sikre sig, at erhververen har opnået tilladelse, forinden afsendelse sker. De særlige problemer vedrørende billedlegitimation er omtalt nedenfor.

b. Skydevåben, der lovligt uden tilladelse kan erhverves af personer, der er fyldt 18 år.

Efter Våbenlovens § 2, stk. 1, 2. punktum, er visse skydevåben undtaget fra kontrolordningen i det omfang, erhververen/besidderen er fyldt 18 år. Personer under 18 år kan kun lovligt erhverve våbnene med politiets tilladelse.

Arbejdsgruppen finder, at Våbenlovens § 2, stk. 2, bør præciseres, således at det fremgår, at overdrageren af et sådant våben har pligt til at sikre sig, at erhververen enten har den fornødne alder eller i modsat fald den fornødne tilladelse. Dette bør gælde ved alle former for salg.

Der ses ikke at være grund til fuldstændig at udelukke, at våben af denne art forsendes til erhververen. De særlige problemer vedrørende billedlegitimation er omtalt nedenfor.

c. Dolke og knive, der almindeligt anvendes som værktøj i et erhverv eller til husholdningsbrug eller til brug ved jagt, lystfiskeri eller sportsdykning, og som har en klingelængde på mere end 12 cm.

Efter Våbenbekendtgørelsens § 7, stk. 2, må sådanne dolke og knive overdrages eller overlades uden tilladelse, såfremt det

må antages, at erhververen agter at anvende dem i sit erhverv, til husholdningsbrug eller til brug ved jagt, lystfiskeri eller sportsdykning.

Arbejdsgruppen er af den opfattelse, at det ikke er hensigtsmæssigt at opstille særlige regler for forsendelsessalg af disse dolke og knive, idet dette salg ikke hidtil har givet anledning til større problemer. I et konkret tilfælde må det afgøres under en straffesag, om sælgeren har overtrådt Våbenbekendtgørelsens § 7, stk. 2. En sådan overtrædelse kan tænkes at foreligge, hvis der er tale om knive eller dolke, der ikke decideret har præg af værktøj, husholdnings- eller hobbyartikler.

2. Reglerne om legitimation.

Efter Våbenbekendtgørelsens § 8 er der med virkning fra den 1. januar 1986 indført den ordning, at erhververe eller modtagere i forbindelse med overdragelse af blandt andet tilladelsespligtige våben skal godtgøre deres identitet ved at forevise legitimation med billede (pas, kørekort eller ID-kort) eller på anden lige så betryggende måde.

Efter våbencirkulærets § 3, stk. 3, skal politiet fra 1. januar 1986 i våbenhandlertilladelser bl.a. anføre, at salg af visse våben kun må ske mod forevisning af den fornødne tilladelse m.v., i almindelighed ledsaget af erhververens legitimation med billede. Kravet om forevisning af billedlegitimation kan kun fraviges, hvis politiet i det enkelte tilfælde har samtykket heri.

For øjeblikket finder en væsentlig del af våbenhandlernes salg af våben og ammunition sted som forsendelsessalg, og specielt med hensyn til de mange salg af ammunition er det afgørende at have en ordning, der kan administreres uden for store omkostninger.

Arbejdsgruppen er af den opfattelse, at den ovennævnte regel i våbencirkulærets § 3, stk. 3, vil skabe unødigt arbejde for våbenhandlerne og politiet i en række tilfælde, herunder specielt i forbindelse med forsendelsessalg. Dette gælder navnlig i de

talrige tilfælde, hvor der handles med en kunde, der i forvejen er kendt af Våbenhandleren.

Arbejdsgruppen er af den opfattelse, at der normalt ikke er store sikkerhedsmæssige problemer forbundet med forsendelsessalg, eftersom der skal forevises tilladelser eller anden dokumentation for berettigelsen, således at erhververens adresse vil fremgå heraf.

Såfremt justitsministeriet alligevel ikke finder at kunne gøre undtagelse fra reglerne ved forsendelsessalg, finder arbejdsgruppen imidlertid, at ordningen i Våbencirkulærets § 3, stk. 3, bør gøres smidigere svarende til den almindelige ordning i Våbenbekendtgørelsens § 8, således at kravet om billedlegitimation kan fraviges, hvis køberens identitet er godtgjort på anden lige så betryggende måde. Det bemærkes herved, at arbejdsgruppen - uanset at den i sin delberetning fra 1982 om glatløbende haglgævare skitserede en sådan ordning - nu finder det uhensigtsmæssigt, at politiet skal kunne belastes med henvendelser om fravigelse af kravet om billedlegitimation. Konsekvensen af en sådan ændring af cirkulæret vil være, at våbenhandlerne kan sælge til deres kendte kunder, uden at der hver gang skal forevises billedlegitimation. Hermed opretholdes muligheden for, at der kan ske forsendelsessalg til kendte kunder. Derimod vil salg af de omhandlede våben m.v. reelt være udelukket fra rene postordre firmaer.

Kapitel 9. Andre emner.

I. Håndjern.

Håndjern er genstande, der ikke umiddelbart kan karakteriseres som Våben, da de ikke er beregnet på at forVolde skade, men på en (kortVarig) pacificering. Der er ikke blandt arbejdsgruppens medlemmer kendskab til misbrug i større omfang. Arbejdsgruppen kan derfor ikke anbefale regler for håndjern.

II. Pusterør.

Pusterør markedsføres i dag i længder på indtil ca. 2 meter. Der kan endVidere købes ammunition hertil bestående af kugler, hVorpå der er monteret nåle.

Grundet den ringe rækkeVidde og den dårlige præcision, disse Våben har, har arbejdsgruppen ikke fundet fuldt tilstrækkeligt grundlag for at foreslå regler for pusterør.

Kapitel 10. Udkast til loV om ændring af VåbenloVen.

§ 1.

I VåbenloVen, jfr. loVbekendtgørelse nr. 5 2 9 af 11. december 1985, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, tilføjes som nr. 6:
"6. armbrøster, bortset fra antikke, og slangebøsser"

2. § 1, stk. 2, litra a, affattes således:
"a) Luft- og fjederbøsser, bortset fra de i stk. 1, nr. 6, anførte, og ammunition hertil. Justitsministeren kan dog fastsætte bestemmelser om, at forbuddet i stk. 1 også skal gælde andre luft- og fjederbøsser. Justitsministeren kan samtidig fastsætte bestemmelser om lempelser i forbuddet for medlemmer af skytteforeninger og andre foreninger og for foreningerne som sådan,"

3. § 2 affattes således:
"§ 2. Det er forbudt uden tilladelse fra justitsministeren eller den, han dertil bemyndiger, Ved oVerdragelse at erhVerVe genstande eller stoffer, der er omfattet af forbuddet i § 1, eller at besidde, bære eller anvende sådanne genstande eller stoffer. Det samme gælder for personer under 18 år med hensyn til de af § 1, stk. 2, a-b, omfattede genstande.
Stk. 2. I tilfælde, hvor der efter stk. 1 gælder krav om tilladelse eller alder for at erhVerVe eller besidde genstande eller stoffer, er det forbudt at oVerdrage eller oVerlade andre besiddelsen af disse, medmindre erhVerVeren eller modtageren foreViser den fornødne tilladelse eller godtgør, at han har den fornødne alder. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser heroin.
Stk. 3. Foranstående bestemmelser skal dog ikke Være til hinder for, at et skydeVåbens pibe- eller låsedele eller dele af baskyler Ved istandsættelse fornys."

4. Efter § 2 d indsættes:

"§ 2 e. Det er forbudt uden tilladelse fra justitsministeren eller den, han dertil bemyndiger, at bære eller anvende kombinerede gas- og signalvåben og signalvåben.

Stk. 2. Uanset forbuddet i stk. 1 kan kombinerede gas- og signalvåben og signalvåben bæres og anvendes uden tilladelse i følgende tilfælde:

1. Med henblik på nødsignalafrivelse,
2. i forbindelse med sportsarrangementer,
3. i forbindelse med hundetræning,
4. i landbrug, fiskeri og lignende som skræmmemiddel over for skadevoldende vildt.

"§ 2 f. Skydevåben og gas- og signalvåben må ikke på offentlige steder transporteres til stedet for anvendelsen eller i øvrigt medbringes, medmindre våbenet er uladt og forsvarligt emballeret, således at det ikke umiddelbart fremtræder som et våben eller en våbenlignende genstand, og således at det ikke er umiddelbart tilgængeligt. Rifler, geværer og lignende langløbende våben kan dog lovligt transporteres i dertil særligt fremstillede lukkede hylstre, etuier og lignende.

Stk. 2. Reglerne i stk. 1 gælder tilsvarende for genstande med en betydelig lighed med skydevåben og genstande med en betydelig lighed med håndgranater."

5. § 4, nr. 1, affattes således:

"1. Skarpe våben, hvis klinge overstiger 12 cm, springknive og springstiletter, faldknive og faldstiletter, kårdestokke og lignende skjulte våben."

6. I § 4 indsættes efter nr. 2:

"3. Kastestjerner og lignende".

Nr. 3 og 4 bliver herefter nr. 4 og 5.

7. Efter § 4 indsættes:

"§ 4 a. Politiet kan forbyde personer, der har gjort sig skyldige i overtrædelse af straffeloven ved anvendelse af skarpt våben, at færdes offentligt med sådanne genstande i

et bestemt angivet tidsrum, der ikke kan overstige 2 år.
Perioden kan dog senere forlænges.

Stk. 2. Forbud efter stk. 1 skal meddeles skriftligt og være begrundet."

8. § 8 affattes således:

"§ 8. De i § 1, § 2, stk. 1, § 2 e, § 2 f og §§ 3, 4, 5 og 7 indeholdte bestemmelser kommer ikke til anvendelse på militære myndigheder."

9. § 9, stk. 1, 1. pkt. affattes således:

"De i § 2, stk. 1, § 2 e, § 2 f og § 3, stk. 1, indeholdte bestemmelser kommer ikke til anvendelse på civile statsmyndigheder."

10. I § 10, stk. 1, indsættes som 2.pkt.:

"Overtrædelse af forbud efter § 4 a straffes med bøde, og under skærpene omstændigheder eller i gentagelsestilfælde kan straffen stige til hæfte.

§ 2.

Stk. 1. LoVen træder i kraft den

Stk. 2. Plakat af 24. december 1823 angående forbud mod at bære kårdestokke og andre deslige skjulte våben ophæves.

Kapitel 11. Bemærkninger til loVudkasteta enkelte bestemmelser.

Til § 1 .

Til nr. 1 .

Tilføjjelsen fremkommer som resultat af arbejdsgruppens oVerVejjelser Vedrørende armbrøster og slangebøsser i kapitel 4.

Til nr. 2.

Ændringen fremkommer som resultat af arbejdsgruppens oVerVejjelser Vedrørende luftgeVærer og luftpistoler i kapitel 3 og harpunVåben i kapitel 4.

Til nr. 3.

Der er tale om en redaktionel ændring i § 2, stk. 1, 2. punktum, som følge af ændringen under nr. 2. Vedrørende ændringen af § 2, stk. 2, henVises til de almindelige bemærkninger i kapitel 8, III, 1, b.

Til nr. 4.

Den nye regel i § 2 e fremkommer som resultat af arbejdsgruppens oVerVejjelser Vedrørende gas- og signalVåben i kapitel 2.

Den nye regel i § 2 f fremkommer som resultat af arbejdsgruppens oVerVejjelser Vedrørende misbrug af skydeVåben og attrapper i kapitel 6.

Til nr. 5.

Der henVises til de almindelige bemærkninger i kapitel 7, III,

2.

Til nr. 6.

Der henVises til de almindelige bemærkninger i kapitel 7, III,
3.

Til nr. 7.

Der henVises til de almindelige bemærkninger i kapitel 7, III,
1.

Til nr. 8 og 9.

Ændringerne er konsekVenser af de nye bestemmelser i § 2 e og §
2 f.

Til nr. 10.

Der henVises til de almindelige bemærkninger i kapitel 7, III,
1.

Til § 2.

Efter ændringen i § 1, nr. 5, kan plakaten af 24. december 1823
ophæVes. Der er ikke i øVrigt behoV for særlige oVergangsbestem-
melser i anledning af de i § 1 næVnte bestemmelser.

BILAG

Bekendtgørelse af VåbenloV

HerVed bekendtgøres VåbenloVen, jfr. loVbekendtgørelse nr. 16 af 20. januar 1965, med de ændringer, der følger af § 116 i loV nr. 213 af 4. juni 1965, loV nr. 322 af 13. juni 1973 og loV nr. 297 af 6. juni 1984.

§ 1. Det er forbudt uden tilladelse af justitsministeren eller den, han dertil bemyndiger, at indføre eller tilVirke:

1. SkydeVåben samt piber, låsestole og baskyler til skydeVåben,
2. ammunition til skydeVåben, derunder også patronhylstre, tændskruer, fænghætter, brandrør og projektiler,
3. håndgranater, bomber og lignende Våben, der Virker Ved en gennem eksplosion fremkaldt udslyngning af smålegemer,
4. håndgranater, bomber, patroner og lignende som Våben eller ammunition fremtrædende genstande, der indeholder eller er beregnede til at indeholde faste stoffer, Væsker eller luftarter, som Ved spredning Virker skadeVoldende, bedøVende eller irriterende, såVel som dele af sådanne Våben eller ammunitions-genstande, samt redskaber til at bringe dem i Virksomhed,
5. sprængstoffer, herunder alle eksplosive stoffer, der kan anvendes som spræng- eller skydemiddel.

Stk. 2. Undtaget fra forbuddet er:

- a) Luft- og fjederbøsser samt ammunition dertil,
- b) indstikningspatroner af kaliber ikke oVer 4,5 mm og dertil hørende ammunition med kugleformet projektil og patronlængde ikke oVer 12 mm,

c) slagteapparater, der udelukkende kan anvendes til slagting, og ammunition, der udelukkende kan anvendes dertil.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at Våben oVer en bestemt alder eller af en bestemt model er undtaget fra forbuddet i stk. 1, nr. 1.

§ 2. Det er forbudt uden tilladelse fra justitsministeren eller den, han dertil bemyndiger, Ved oVerdragelse at erhVerVe genstande eller stoffer, der er omfattet af forbuddet i § 1, eller at besidde, bære eller anvende sådanne genstande eller stoffer. Det samme gælder for personer under 18 år med hensyn til de i § 1, stk. 2, a-b, næVnte genstande.

Stk. 2. I tilfælde, hVor der efter stk. 1 kræves tilladelse til at erhVerVe eller besidde genstande eller stoffer, er det forbudt at oVerdrage eller oVerlade andre besiddelsen af disse, medmindre: erhVerVeren eller modtageren foreViser den fornødne tilladelse. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Foranstående bestemmelser skal dog ikke Være til hinder for, at et skydeVåbens pibe- eller låselele eller dele af baskyler Ved istandsættelse fornsy.

§ 2 a. Indehavere af jagttegn og medlemmer af skytteforeninger, der har en Våbenpåtegning på medlemsbeViset, kan uanset forbuddet i § 2, stk. 1, til eget brug erhVerVe,

besidde, bære og anvende følgende genstande:

1. Glatløbende haglgeværer med en pipelængde på mindst 55 cm, der højst er af kaliber 12, og som ikke kan indeholde mere end 2 haglpatroner,
2. piber og baskyler til de haglgeværer, der er nævnt i nr. 1,
3. færdigladede haglpatroner til de haglgeværer, der er nævnt i nr. 1, såfremt haglene er løstliggende og har en diameter på højst 3,5 mm, samt omladehætter og halv-ladte eller tomme patronhylstre til de nævnte haglpatroner.

Stk. 2. Indehave af jagttegn og medlemmer af skytteforeninger, der har en våbenpåtegning på medlemsbeviset, kan endvidere til eget brug erhverve og besidde andre glatløbende haglgeværer med en pipelængde på mindst 55 cm.

Stk. 3. De genstande, der er nævnt i stk. 1 eller stk. 2, må ikke overdrages eller overlades til andre, medmindre erhververen eller modtageren foreviser fornøden tilladelse, jagttegn eller medlemsbevis til en skytteforening med en våbenpåtegning og godtgør, at det tilhører den pågældende. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 4. Tidligere indehave af jagttegn, der opfylder betingelserne for at erhverve jagttegn, kan fortsat besidde de genstande, der er nævnt i stk. 1, nr. 1 og 2, og stk. 2.

Stk. 5. Efter regler, der fastsættes af justitsministeren, kan skytteforeninger give våbenpåtegning på medlemsbeviser.

§ 2 b. Jagttegn kan kun udstedes med samtykke fra justitsministeren eller den, han bemyndiger hertil. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om behandlingen af sager om samtykke til udstedelse af jagttegn.

§ 2 c. Den tilladelse, der er nævnt i § 2, stk. 1, jagttegn eller medlemsbevis til en skytteforening med våbenpåtegning, jfr. § 2 a, stk. 1, skal medbringes, når våbenet bæres, og på forlangende forevises for politiet. Sammen med jagttegn eller et medlemsbevis som nævnt i 1. pkt. skal indehaveveren endvidere medbringe yderligere legitimation, f.eks. kørekort eller ID-kort, og på forlangende forevise den for politiet.

§ 2 d. Tilladelser og samtykker efter denne loV eller efter bestemmelser, der er udfærdiget i medfør af loVen, kan til enhver tid tilbagekaldes.

§ 3. Justitsministeren kan, såfremt han finder det påkrævet, påbyde, at enhver, der er i besiddelse af genstande, der omfattes af forbuddet i § 1, skal gøre anmeldelse derom efter nærmere af justitsministeren fastsatte regler.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte sådanne bestemmelser vedrørende opbevaringen af og rådigheden over de i § 1 nævnte genstande og stoffer, som er påkrævet af hensyn til sikkerheden.

Stk. 3. Såfremt det under særlige omstændigheder er påkrævet af hensyn til den offentlige sikkerhed, kan justitsministeren bestemme, at genstande eller stoffer, der er omfattet af forbuddet i § 1, skal afstås til det offentlige mod fuld erstatning eller depone-res. Forinden der fastsættes sådanne bestemmelser vedrørende skytteforeninger, som hører under overbestyrelsen for de danske skytte-, gymnastik- og idrætsforeninger, skal der så vidt muligt forhandles med overbestyrelsen.

Stk. 4. I tilfælde, hvor der skal ydes erstatning i anledning af foranstaltninger efter stk. 3, fastsættes erstatningen i mangel af mindelig overenskomst af en for hele landet nedsat Vurderingskommission, bestående af 4 medlemmer, nemlig et af præsidenten for Københavns byret udpeget medlem af nævnte ret som formand og tre våbenkyndige medlemmer, hvoraf et udnævnes af justitsministeren, et udpeges af »De danske Handelsforeningers Fællesorganisation« og et udpeges af »Dansk Jagtforening« og »Landsjagtforeningen af 1923« i forening. I tilfælde af stemmelighed er formandens stemme afgørende.

§ 4. Justitsministeren kan udstede forbud mod at indføre, ved overdragelse at erhverve, at besidde, bære eller anvende, at overlade andre besiddelsen af:

1. Skarpe våben, hvis klinge overstiger 12 cm, springkniVe og springstiletter.
2. Slag- eller stødvåben, derunder knojern, totenschlægere, gummiknipler o.lign.
3. Genstande, der uden at fremtræde som våben eller ammunition er egnede til at

anVendes på lignende måde som de i § 1, nr. 4, næVnte genstande.

4. Stoffer, der kan anVendes til fremstilling af sprængstoffer eller til indfyldning i de i § 1, nr. 4, næVnte genstande.

§ 5. Det er forbudt uden justitsministerens tilladelse at tilVirke faste stoffer, Væsker eller luftarter, som Ved spredning Virker skadeVoldende, bedøVende eller irriterende. Justitsministeren kan fastsætte regler for opbeVaring af sådanne stoffer.

§ 6. Det er forbudt uden tilladelse fra justitsministeren i hVert enkelt tilfælde at udføre:

1. Våben af enhver art med undtagelse af jagtVåben,
2. ammunition med undtagelse af ammunition til jagtVåben,
3. materiel til land-, sø- eller luftkrig,
4. maskiner, instrumenter, apparater og andre produktionsmidler, der overVejende anVendes til fremstilling eller Vedligeholdelse af Våben, ammunition eller krigsmateriel, samt dele og tilbehør til sådanne produktionsmidler,
5. sprængstoffer, derunder krudt, samt råmateriale til fremstilling heraf.

Stk. 2. Justitsministeren kan udstede forbud mod, at der udføres Våben og ammunition af nogen art.

§ 6 a. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter personer, der indrejser til landet for at deltage i jagt eller skydekongurrence, eller som udrejser herfra med sådant formål, uden tilladelse kan medføre jagt- og konkurrenceVåben samt ammunition hertil.

§ 6 b. Justitsministeren kan fastsætte gebyrer for udstedelse af tilladelser og samtykker i henhold til loVen eller i henhold til regler, der udstedes i medfør af loVen.

§ 7. Indretning og anlæggelse af skydebaner skal, af hensyn til almensikkerheden, godkendes af politiet.

§ 8. De i § 1, § 2, stk. 1, og §§ 3, 4, 5 og 7 indeholdte bestemmelser kommer ikke til anvendelse på militære myndigheder.

§ 9. De i § 2, stk. 1, og § 3, stk. 1, indeholdte bestemmelser kommer ikke til anvendelse på civile statsmyndigheder. For kommunale myndigheders Vedkommende skal der ikke søges om tilladelse, for så vidt angår indkøb og benyttelse af sprængstoffer til anvendelse Ved Vejarbejder o.lign. Bestemmelsen i § 2, stk. 1, skal ikke Være til hinder for, at de under overBestyrelsen for de danske skytte-, gymnastik- og idrætsforeninger stående skytteforeninger anskaffer og besidder øVelsesVåben og ammunition dertil.

Stk. 2. Under særlige omstændigheder kan justitsministeren midlertidigt ophæVe stk. 1 og træffe bestemmelse om, at forbuddet i § 1 og reglerne i § 2 og § 3, stk. 1 og 3-4, tillige skal omfatte de i § 1, stk. 2, næVnte Våben m.V.

§ 10. Overtrædelse af de i denne loV indeholdte eller i medfør af samme giVne bestemmelser straffes med bøde eller hæfte eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. Sagerne behandles som politisager. De i loV om rettens pleje kap. 68 (beslaglæggelse), kap. 69 (ransagning), kap. 71 (anholdelse) og kap. 72 (fængsling) omhandlede retsmidler finder dog anvendelse i samme omfang som i sager, som det efter de almindelige regler i loV om rettens pleje tilkommer statsadvokaten at forfølge.¹⁾

§ 11. Denne loV, der ikke gælder for Færøerne, træder straks i kraft. Samtidig ophæves loV nr. 246 af 10. maj 1940 om handel med samt tilVirkning og besiddelse af Våben m.V., jfr. loV nr. 477 af 1. oktober 1945 om ændring i samme loV.

§§ 2-3 i loV nr. 217 af 31. maj 1963 om ændringer i loV om handel med samt tilVirkning og besiddelse af Våben m.V. indeholder følgende bestemmelser:

§2

Stk. 1. Personer, der Ved loVens ikrafttræden er i besiddelse af ikke-automatiske salongeværer af kaliber ikke over .22 eller ammunition hertil, kan fortsat besidde de næVnte Våben m.V., men må ikke bære eller anvende dem uden tilladelse.

Stk. 2. Denne bestemmelse finder tilsvarende anvendelse med hensyn til de personer under 18 år, der ved lovens ikrafttræden er i besiddelse af de i Våbenlovens § 1, stk. 2, a-c, nævnte våben m.v.

§ 3

Loven træder i kraft den 1. juli 1963.

§§ 3 og 4 i loV nr. 297 af 6. juni 1984 om ændring af Våbenloven og om ændring af loV om jagt og Vildtforvaltning (Kontrolordning for glatløbede haglgelværer m.v.) indeholder følgende bestemmelser:

§3

Justitsministeren fastsætter efter forhandling med landbrugsministeren tidspunktet for lovens ikrafttræden.

§4

Stk. 1. Personer, der ved lovens ikrafttræden er i besiddelse af glatløbede haglgelværer med en pibelængde på mindst 55 cm, piber eller baskyler til sådanne glatløbede haglgel-

værer, har ret til fortsat at besidde disse genstande, hvis besiddelsen anmeldes til politimesteren eller politidirektøren senest 1 år efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om anmeldelsesordningen efter stk. 1, herunder om anmeldelsens form og indhold, og kan fastsætte regler om gebyr for behandlingen af anmeldelsen.

Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 528 af 11. december 1985 om ikrafttræden af loV om ændring af Våbenloven og om ændring af loV om jagt og Vildtforvaltning (Kontrolordning for glatløbede haglgelværer m.v.) indeholder følgende bestemmelse:

I henhold til § 3 i loV om ændring af Våbenloven og om ændring af loV om jagt og Vildtforvaltning (Kontrolordning for glatløbede haglgelværer m.v.) og efter forhandling med landbrugsministeren fastsættes:

Loven træder i kraft den 1. januar 1986.

Justitsministeriet, den 11. december 1985

ERIK NINN-HANSEN

/ Fr. Chr. Schydt

) De nævnte kapitler i loV om rettens pleje svarer til de nugældende kap. 75 b (beslaglæggelse), kap. 73 (ransagning), kap. 69 (anholdelse) og kap. 70 (Varetagtsfængsling).

Bekendtgørelse om Våben

I henhold til § 1, stk. 1 og 3, § 2, stk. 1 og 2, § 2a, stk. 3 og 5, § 2b, § 3, stk. 2, § 4, § 6, stk. 2, § 6a, § 6b og § 10 i Våbenloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 529 af 11. december 1985 samt i henhold til § 4, stk. 2, i loV nr. 297 af 6. juni 1984 om ændring af Våbenloven og om ændring af loV om jagt og Vildtforvaltning (kontrolordning for glatløbede haglgøVærer m.V.) fastsættes:

§ 1. Følgende Våben undtages fra forbudet i loVens § 1, stk. 1, nr. 1:

1. SkydeVåben med model- eller fremstillingsår senest 1890, for geVærer dog senest 1870.
2. Dansk pistol model 1910 og model 1910/21, marinereVolVer model 1891, Schouboe-pistol model 1903 og dansk militærgeVær model 1867/96 og 1867/97.

Stk. 2. Efterligninger (kopier) af de under nr. 1 og 2 næVnte Våben er omfattet af loVens § 1, stk. 1, nr. 1.

§ 2. Politiet meddeler de i loVens § 1 og § 2 næVnte tilladelser for så Vidt angår håndskydeVåben og ammunition hertil, bortset fra tilladelser til at fremstille håndskydeVåben og ammunition hertil. Politiet meddeler dog tilladelser til genopladning af ammunition til priVat brug, herunder fremstilling af de nødvendige projektiler. Politiet meddeler endVidere tilladelse til at erhVerVe og anvende sprængstoffer. De efter loVens § 1 og § 2 fornødne tilladelser i øVrigt meddeles af justitsministeren.

§ 3. Jagttegn kan kun udstedes med samtykke fra politiet. Anmodning om udstedelse

af jagttegn skal som hidtil rettes til Landbrugsministeriets Vildtforvaltning, Strandvejen 4, 8410 Rønde.

§ 4. Politimesteren (politidirektøien) kan tillade, at skytteforeninger, der har flugtskydning på programmet og har hjemsted i politikredsen, giVer Våbenpåtegning på foreningens medlemsbeVisen

Stk. 2. En Våbenpåtegning på et medlemsbeVis kan kun giVes efter forud indhentet samtykke fra politiet.

Stk. 3. Skytteforeningen skal slette våbenpåtegningen på et medlemsbeVis, når medlemskabet ophører, eller når politiet træffer bestemmelse om, at et meddelt samtykke ti I—bagekaldes.

§ 5. Et jagttegn og et medlemsbeVis med Våben påtegning til en skytteforening giVer indehaVeren adgang til at erhVerVe og besidde m.V. de i loVens § 2a, stk. 1 og 2, næVnte Våben og genstande uden nogen antalsmæssig begrænsning.

§ 6. Personer, der den 1. januar 1986 er i besiddelse af glatløbede haglgøVærer med en pibélængde på mindst 55 cm, piber eller baskyler til sådanne glatløbede haglgøVærer, har ret til fortsat at besidde disse genstande, hVis besiddelsen anmeldes til politimesteren eller politidirektøren senest den 31. december 1986.

Stk. 2. Anmeldelsen skal ske på en særlig blanket, der udleVeres Ved henVendelse til politiet.

Stk. 3. Anmelderen får af politiet udleVeret en genpart af anmeldelsen, der skal opbe-

Vares sammen med Våbnet og på forlangende foreVises for politiet.

§ 7. Det er forbudt uden politiets tilladelse at indføre, Ved oVerdragelse at erhVerVe, at besidde, bære eller anVende, at oVerdrage eller at oVerlade andre besiddelsen af:

1. Skarpe Våben, hVis klinge oVerstiger 12 cm, springkniVe og springstiletter.
2. Slag- eller stødVåben, herunder knøjern, totenschlægere, gummiknipler og lignende.
3. Tåregasampuller, -spraydåser og -patroner.

Stk. 2. Dolke og kniVe, der almindeligt anvendes som Værktøj i et erhVerV, til husholdningsbrug eller til brug Ved jagt, lystfiskeri eller sportsdykning, kan dog uden tilladelse indføres. Disse Våben kan endVidere uden tilladelse oVerdrages eller oVerlades til andres besiddelse, såfremt det må antages, at erhVerVeren agter at anvende dem som anført. De kan endVidere ligeledes uden tilladelse anvendes i erhVerV, til husholdningsbrug eller til brug Ved jagt, lystfiskeri eller sportsdykning samt erhVerVes, besiddes og bæres, såfremt de agtes anvendt således.

§ 8. Genstande eller stoffer, der kun må erhVerVes eller besiddes med tilladelse, jagttegn eller medlemsbeVis til en skytteforening med Våbenpåtegning, må ikke oVerdrages eller oVerlades til andre, medmindre erhVerVeren eller modtageren foreViser det fornødne beVis på sin berettigelse og godtgør, at beViset tilhører den pågældende Ved foreVisning af legitimation med billede (pas, kørekort eller ID-kort) eller på anden lige så betryggende måde.

§ 9. Handlende, som har tilladelse til at forhandle sprængstoffer, kan indkøbe sikkerhedssprængstoffer, sortkrudt og røgsVagt krudt uden særlig tilladelse hertil.

§ 10. De i loVens § 1, stk. 1 og 2, og denne bekendtgørelses § 7 næVnte Våben m.V. skal opbevares forsVarligt og så Vidt muligt på et for uVedkommende utilgængeligt sted. De i loVens § 1, stk. 1, næVnte Våben m.V. og de i stk. 2, litra b, næVnte indstikningspatroner m.V. må ikke udstilles i butiksvinduer, udhængsskabe eller lignende.

Stk. 2. Opbevares skydeVåben ikke i aflåset gemme, skal låsen eller bundstykket udtages og anbringes under lås. Et glatløbet haglgevær kan opbevares uden at Være adskilt eller anbragt i aflåset gemme, hVis det opbevares på en lokalitet, der er aflåset, når den ikke er under opsyn, således at Våbnet ikke er frit tilgængeligt.

Stk. 3. Ammunition til skydeVåben skal opbevares for sig i aflåset gemme. Aflåsning af opbevaringsstedet er dog ufor nøden i lokaler, hVorfra ammunition forhandles, såfremt opbevaringsstedet er under betryggende tilsyn Ved forhandlerens eller hans personales tilstedeVærelse i lokalet.

Stk. 4. Bortkomst af de Våben m.V., der er næVnt i loVens § 1, stk. 1, og af de genstande, der kræVer tilladelse efter § 7 i denne bekendtgørelse, skal straks anmeldes til politiet. Det samme gælder bortkomst af en Våbentilladelse, et jagttegn eller et medlemsbeVis til en skytteforening med Våbenpåtegning, medmindre tilladelsen m.V. ifølge sit indhold Vår udløbet på bortkomsttidspunktet.

§ 11. Det er forbudt uden tilladelse fra justitsministeren at udføre Våben og ammunition af nogen art, jfr. dog stk. 2, og § 12.

Stk. 2. Tilladelse til udførsel af glatløbede haglgeværer og rifler til jagtbrug og ammunition hertil til Færøerne og Grønland samt til Finland, Island, Norge og SVerige meddeles dog af politimesteren (politidirektøren).

§ 12. HåndVåben til brug Ved skydekurrencer eller jagt samt ammunition hertil i rimeligt omfang kan i forbindelse med ophold i indtil 3 måneder her i landet (herunder Ved gennemrejse) indføres, besiddes, bæres, anvendes og genudføres uden tilladelse.

Stk. 2. Besidderen af de i stk. 1 næVnte Våben skal Ved indrejsen oVer for toldVæsenet foreVise enten en af en offentlig myndighed i hjemlandet udfærdiget tilladelse til besiddelse af Våbnet, eller en erklæring fra en myndighed i det pågældende land om, at en sådan tilladelse er ufor nøden. EndVidere skal der på en af justitsministeren godkendt blanket giVes oplysning dels om Våbenets art, fabriktionsnummer og kaliber, dels om navn og adresse i såVel hjemlandet som besøgslandet. Ved udrejsen skal en genpart af denne blanket afleveres til toldVæsenet. Ved indførsel af håndskydeVåben til brug Ved konkur-

rence skal der yderligere foreVises en indbydelse fra den pågældende organisation til deltagelse i konkurrencen.

Stk. 3. HåndVåben til skydekonkurrencer og jagtVåben samt ammunition hertil i rimeligt omfang kan til brug under ophold i indtil 3 måneder i udlandet udføres og genindføres på betingelse af, at de i stk. 2 nævnte blanketter med oplysning om Våbenets art m.V. afleveres til toldVæsenet Ved ud- og indrejsen.

Stk. 4. Ved ind- og udførsel af håndskydeVåben til brug Ved deltagelse i militære skydekonkurrencer her i landet eller i udlandet kan en med forsVarsministeriets attestation Vedrørende formålet med rejsen forsynet fortegnelse oVer de af skytterne medbragte Våben m.V. træde i stedet for de i stk. 2 og 3, omhandlede erklæringer og blanketter m.V. Fortegnelsen skal foreVises toldVæsenet til påtegning såVel Ved indførselen som Ved udførselen.

§ 13. Tilladelser i henhold til loVens § 2, stk. 1, udstedes med en gyldighedstid på 5 år. Vedrører tilladelsen reVolVere og pistoler, er gyldighedstiden dog kun 2 år.

Stk. 2. Tilladelser i henhold til bekendtgørelsens § 7, stk. 1, udstedes med en gyldighedstid på 5 år.

Stk. 3. Tilladelser til Våbensamlere udstedes dog med en gyldighedstid på 10 år.

Stk. 4. Samtykke til udstedelse af jagttegn meddeles for et tidsrum sVarende til jagttegnets gyldighedsperiode.

Stk. 5. Samtykke til meddelelse af våbenpåtegning på et medlemsbeVis til en skytte-

forening meddeles for 5 år.

Stk. 6. De meddelte tilladelser eller samtykker kan til enhver tid tilbagekaldes.

§ 14. For udstedelse af tilladelser betales et gebyr Ved anvendelsen af stempelmærker, der påklæbes originaltilladelsen, der udleveres til ansøgeren.

Stk. 2. Gebyret for 2-, 5- og 10-årige tilladelser, jfr. § 13, stk. 1-3, er 120 kr. for 2-årige tilladelser og 230 kr. for 5- og 10-årige tilladelser.

Stk. 3. En Våbentilladelse til andre skydeVåben end glatløbende haglgeværer med en pibellængde på mindst 55 cm kan kun omfatte ét Våben. Såfremt indehaveren af en Våbentilladelse ønsker at anskaffe et andet Våben i stedet for det Våben, der omfattes af tilladelsen, skal der udstedes ny tilladelse mod gebyr.

Stk. 4. Skifter indehaveren af en Våbentilladelse navn, adresse eller skytteforening, kan der Vederlagsfrit udstedes ny Våbentilladelse med samme gyldighed som den oprindelige tilladelse. Det samme gælder i tilfælde af bortkomst af en Våbentilladelse.

§ 15. I henhold til loVens § 10 straffes oVertrædelse af de i medfør af loVen fastsatte bestemmelser med bøde eller hæfte eller under skærpene omstændigheder med fængsel indtil 2 år.

§ 16. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 1986.

Stk. 2. Bekendtgørelse nr. 349 af 25. juni 1973 om Våben ophæves.

Justitsministeriet, den 11. december 1985

ERIK NINN-HANSEN

/ Fr. Chr. Schydt

Cirkulære om Våben m.V.

(Til politiet)

I. Tilladelser m.V., der meddeles af politiet

§ 1. Politimesteren (politidirektøren) meddeler tilladelse (Våbentilladelse) til at indføre, Ved overdragelse at erhverve, at besidde, bære eller anvende, at overdrage eller at overlade andre besiddelsen af følgende Våben m.V.:

1. Håndskydevåben, herunder kulsyregeværer og kulsyre-pistoler, samt piber, låsestole og baskyler til sådanne Våben.

2. Ammunition til håndskydevåben, derunder også patronhylstre, tændskruer, fænghætter, brandrør og projektiler.

3. De skarpe Våben samt slag- og stødVåben, der er omfattet af forbuddet i Våbenbekendtgørelsens § 7.

4. De i Våbenlovens § 1, stk. 2, a-b, nævnte genstande, for så vidt disse agtes erhvervet m.V. af personer under 18 år.

Stk. 2. Politimesteren (politidirektøren) meddeler tilladelse til at erhverve og anvende sprængstoffer, herunder alle eksplosive stoffer, der kan anvendes som spræng- eller skydemiddel.

Stk. 3. Politimesteren (politidirektøren) meddeler tilladelse til udførsel af jagtvåben og ammunition hertil til de nordiske lande, jfr. Våbenbekendtgørelsens § 11, stk. 2.

Stk. 4. Politimesteren (politidirektøren) meddeler samtykke til udstedelse af jagttegn.

I utvilsomme tilfælde meddeles samtykke dog af rigspolicechefen.

Stk. 5. Politimesteren (politidirektøren) meddeler samtykke til, at et medlem af en skytteforening får en Våbenpåtegning på medlemsbeviset.

II. Tilladelse til handlende, brugsforeninger m.V.

§ 2. Tilladelse til forhandling af de i § 1, stk. 1, nr. 1-3, omhandlede Våben m.V. bør kun meddeles sådanne erhvervsdrivende, herunder brugsforeningsuddelere, i politikredsen, som har et rimeligt kendskab til Våben og til Våbenhandel, og som har mulighed for at opbevare Våbnene på betryggende måde, jfr. § 10 i Våbenbekendtgørelsen, og om hvilke der ikke foreligger sådanne oplysninger om personlige forhold eller hidtidig Vandel eller anden erhvervsudøvelse, at det må anses for betænkeligt, at der meddeles dem tilladelse til at forhandle Våben.

§ 3. Der kan meddeles stående tilladelser til indkøb af Våben - bortset fra glatiobede hagleværer med en pipelængde på under 55 cm, pistoler, revolvere, fuldautomatiske geværer og lignende særligt farlige skydevåben - hos indenlandske leverandører. Det er dog en forudsætning for levering i henhold til en

sådan stående tilladelse, at leVerandørerne er Villige til på politiets begæring at udleVere de fakturaer eller genparter heraf, som Vedrører Vedkommende forhandler.

Stk. 2. Der kan meddeles stående tilladelse til indkøb af ammunition hos indenlandske fabrikanter eller importører.

Stk. 3. Politimesteren (politidirektøren) skal betinge en tilladelse i henhold til stk. 1 og stk. 2 af, at der af den handlende føres en særlig bog oVer samtlige køb og salg af Våben m.V. med angivelse af fabriktionsnumre for hVert enkelt Våben. Det skal frengå af tilladelsen, at salg kun må ske mod foreVisning af den fornødne tilladelse m.V., i almindelighed ledsaget af erhVerVerens legitimation med billede. KraVet om foreVisning af billedlegitimation for den handlende kan kun fraViges, hVis politiet i det enkelte tilfælde har samtykket heri. Våbenbogen skal bl.a. indeholde nøjagtige oplysninger om arten af den i forbindelse med en handel foreViste billedlegitimation samt dennes nummer eller, hVor billedlegitimation ikke har Været foreVist den handlende, oplysninger om, hVilken politimyndighed, der har samtykket heri og datoen for dette samtykke. Det skal endVidere Være et Vilkår, at politiet til enhver tid skal haVe adgang til bøgerne og til at foretage lagereftersyn, og at politiet, når den stående indkøbstilladelse ophører, træffer bestemmelse om, hVorledes der skal forholdes med bøgerne, herunder om bøgerne skal udleVeres til politiet eller oVergives til den, der fører Virksomheden Videre.

§ 4. Polititilladelse er uforuden til leVering af Våben - bortset fra de i § 3, stk. 1, næVnte særligt farlige skydeVåben - fra fællesforeningen for Danmarks brugsforeninger til fordelingscentralerne i HerstedVester, Holstebro, Odense, Vejen, Viby J, Vordingborg og Ålborg og fra de næVnte fordelingscentraler til de brugsforeninger, hVis uddelere er godkendt som forhandlere af Våben. Der skal af fællesforeningen og fordelingscentralerne føres regnskab Ver leVeringerne med specificeret fortegnelse oVer antal, art, kaliber og fabriktionsnummer. Fællesforeningen og fordelingscentralerne skal på politiets begæring udleVere regnskabet.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, 1. punktum, finder tilsVarende anvendelse med hensyn til leVering af ammunition til de næVnte Våben

fra fællesforeningen til fordelingscentralerne og derfra til brugsforeningerne.

Stk. 3. Politiet skal kræVe, at Vedkommende brugsforening fører en særlig bog oVer samtlige køb og salg af Våben m.V., jfr. § 3, stk. 3.

§ 5. Tilladelser til importører og forhandlere til at indføre de i § 1, stk. 1, nr. 1-3, omhandlede Våben fra udlandet samt tilladelser til køb her i landet af glatløbde haglgeVærer med en pibelængde på under 55 cm, pistoler, reVolVere, fuldautomatiske geVærer og lignende særligt farlige skydeVåben skal meddeles i hVert enkelt tilfælde. Der er intet til hinder for, at tilladelserne omfatter flere Våben.

Stk. 2. Tilladelse til importører og forhandlere til at indføre maskinpistoler og maskingeVærer fra udlandet må ikke meddeles uden forudgående forelæggelse for justitsministeriet.

///. Tilladelse til andre end handlende m. V.

§ 6. Tilladelse må kun meddeles personer, der har bopæl i Vedkommende politikreds, og om hVis personlige forhold og hidtidige Vandel der ikke foreligger oplysninger, som gør det betænkeligt at imødekomme ansøgningen.

§ 7. Det er endVidere en forudsætning, at ansøgeren har en efter politiets skøn rimelig interesse i at opnå tilladelsen. Der Vil således f.eks. kunne meddeles tilladelser til håndskuedeVåben i følgende grupper af tilfælde:

1) Til medlemmer af skytteforeninger, som har adgang til på foreningens godkendte skydebane at udøVe øVelses- eller konkurrence-skydning med et Våben af den konstruktion og kaliber, ansøgningen Vedrører. De under oVerbestyrelsen for De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger stående skytteforeninger kan uden tilladelse erhVerVe og besidde øVelsesVåben og ammunition hertil. Til andre skytteforeninger kan der af politiet meddeles tilladelse til at erhVerVe og besidde øVelsesVåben og ammunition hertil under forudsætning af, at der på den pågældende forenings godkendte bane må anvendes Våben af den art og kaliber, ansøgningen Vedrører, og at foreningen disponerer oVer sådanne lokaler, at Våben og ammunition kan opbevares forsVarligt. Medlemmer af skytte-

foreninger kan uden tilladelse på foreningens godkendte bane bære og anvende foreningens Våben.

2) Til foreninger, der arrangerer fugle- og skiVeskydning på en af politiet godkendt bane.

3) Til personer, som er i besiddelse af jagt-tegn. Opmærksomheden henledes på forbudet i jagtlovens § 16 og § 16 a Vedrørende skydeVåben og ammunition, der ikke må anvendes til jagt. VildtforValtningskonsulenter kan, uden at tilladelse er fornøden, overlade jagtVåben til personer i forbindelse med aflæggelse af den obligatoriske jagtprøve og til personer, der deltager i VildtforValtnings instruktionskurser. Det samme gælder lærere, der underViser Ved kurser tilrettelagt af landsdækkende jagt- og flugtskydningsorganisationer, samt lærere, der underViser Ved kurser tilrettelagt af oplysningsforbund og ungdomsskoler, og som har deltaget i VildtforValtnings lærerkurser, i forbindelse med instruktion af jagtprøveaspiranter i skydning med jagtVåben på godkendt skydebane. Det forudsættes, at den pågældende lærer forestår instruktionen.

4) Til personer, der godtgør at have brug for Våbenet til bekæmpelse af skadedyr i Virksomheder inden for landbrug, skovbrug, gartneri eller frugtavl, eller i øvrigt til erhverVsmæssige formål, f.eks. dyrlæger, slagtere og kunstskytter.

5) Til museer, offentlige samlinger og lignende.

6) Til personer, der godtgør at Være Våbensamlere, og som alene ønsker tilladelse til at erhverVe og besidde Våben af særlig historisk interesse.

7) Til personer, der søger tilladelse til at erhverVe og besidde et jagtVåben og som godtgør at have en ganske særlig interesse i at besidde det pågældende Våben, f.eks. med henblik på senere overdragelse til livsarvinger, der endnu er mindreårige.

Stk. 2. Herudover bør tilladelse kun meddeles i særlige tilfælde.

§ 8. Ansøgninger, der Vedrører glatløbende haglgeværer med en pipelængde under 55 cm, pistol, revolver, fuldautomatiske geværer og lignende særligt farlige skydeVåben bør kun imødekommes under ganske særlige omstændigheder, og såfremt ansøgeren er fyldt 21 år samt kendt som en absolut pålidelig

person. Der kan ikke af politiet meddeles tilladelse til indførsel eller erhverVelse af sådanne Våben til private Våbensamlinger eller til dekorative formål eller til indførsel eller erhverVelse af maskinpistoler og maskingeværer uanset formålet.

Stk. 2. Pistol- og revolvertilladelser til medlemmer af skytteforeninger kan dog meddeles efter reglerne i justitsministeriets cirkulæreskrivelser af 2. juni 1972, 6. februar 1973 og 27. april 1976.

§ 9. Modtager politiet en ansøgning om tilladelse til at besidde et Våben, der må formodes at hidrøre fra besættelsestiden, skal ansøgeren opfordres til at dokumentere sin adkomst til Våbenet. Må det antages, at Våbenet er undergivet statens ejendomsret, skal sagen forelægges for justitsministeriet.

§ 10. Til de i § 1, stk. 1, nr. 3, omhandlede Våben bør tilladelse kun meddeles, når Våbenet agtes anvendt i ansøgerens erhverV, i sportsøjemed (fægtrekevisitter) eller til dekorativt formål.

Stk. 2. Til knojern og totenschlægere og lignende farlige Våben kan politiet ikke meddele tilladelse. Til springkniVe, springstiletter og genstande, der ganske må ligestilles hermed, bør tilladelse kun gives i særlige tilfælde.

§ 11. Til personer under 18 år bør våben-tilladelse kun gives, såfremt forældremyndighedens indehavere skriftligt har meddelt samtykke dertil.

Stk. 2. Til personer i alderen 16 til 18 år, som har erhvervet jagttegn i henhold til jagtlovens § 45, stk. 3, bør der - medmindre ansøgeren er politiet ufordelagtigt bekendt - efter ansøgning meddeles tilladelse til jagtVåben.

Stk. 3. De i § 7, stk. 1, nr. 2, nævnte foreninger kan få tilladelse til at overlade skydeVåben til personer under 18 år til brug på banen under forudsætning af, at de pågældende er under stadig opsyn.

Stk. 4. Teltholdere, der hos politiet har indhentet den efter politiVedtægten fornødne tilladelse til afholdelse af skydning ved skydeborde, skal Være berettiget til i medfør af den nævnte tilladelse at overlade luft- og fjederbøsser til personer under 18 år til brug ved skydning ved skydebordet under forud-

sætning af, at de pågældende er under stadig opsyn.

Stk. 5. I øvrigt bør der som regel kun i de i § 7, stk. 1, nr. 1, omhandlede tilfælde meddeles personer under 18 år tilladelser til skydeVåben. Der kan ikke af politiet meddeles sådanne personer tilladelser til de i § 10 omhandlede Våben.

IV. Tilladelsesnes form og indhold m.V.

§ 12. Våbentilladelser skal udfærdiges skriftligt.

Stk. 2. Det skal fremhæves, at tilladelsen til enhver tid kan tilbagekaldes, og at den, såfremt den ikke bliver benyttet, skal tilbagesendes til politiet senest ved gyldighedsfristens udløb.

Stk. 3. Meddelte tilladelser skal registreres af politiet. Genpart af tilladelsen opbevares af politiet.

§ 13. Tilladelse til at indføre Våben, der omfattes af indførselsforbuddet, kræves ved enhver indførsel fra udlandet samt i tilfælde, hvor Våbenet medbringes eller forsendes fra Færøerne eller Grønland.

Stk. 2. Indførselstilladelser meddeles med en gyldighedstid på ikke over 6 måneder for så vidt angår tilladelser til forhandlere, såvel grossister som detaillister, og i øvrigt med en gyldighedstid på ikke over 3 måneder. Det bør endvidere af tilladelsen, der skal indeholde en nøjagtig angivelse af de pågældende Våben, fremgå, at tilladelsen skal forevises for toldvæsenet til afstempling ved indførselen.

Stk. 3. Indførselstilladelse til andre end handlende m.V. bør i almindelighed kun meddeles i tilfælde, hvor Vedkommende ansøger har anmodet om og opfylder betingelserne for at opnå tilladelse til at besidde, bære eller anvende det pågældende Våben. Efter omstændighederne kan en indførselstilladelse dog gives på betingelse af, at Våbenet deponeres hos politiet med henblik på senere genudførsel eller afhændelse.

§ 14. Tilladelse til indkøb af Våben gives med en gyldighedstid på ikke over 3 måneder. Det skal i tilladelserne fremhæves, at Vedkommende forhandler skal tilbagesende tilladelsen til politiet, efter at den er forsynet med påtegning om de stedfundne leVeringer,

for skydeVåbens Vedkommende med oplysning om de leVerede Våbens fabrikat, kaliber og fabriktionsnummer.

Stk. 2. For tilladelser til indkøb af ammunition kan der fastsættes en længere gyldighedstid. Tilladelsen bør omfatte et sædvanligt forbrug af ammunition til det pågældende Våben. Tilladelserne skal af forhandlerne påtegnes om stedfundne leVeringer og af indehaverne afleveres til politiet ved fornyelse.

§ 15. Tilladelser til at besidde, bære eller anvende Våben kan i hvert enkelt tilfælde begrænses nærmere på en under hensyn til det opgivne formål hensigtsmæssig måde, jfr. § 7, stk. 1. Det skal fremgå af tilladelserne, om de gives adgang til tillige at besidde ammunition til Våbenet.

Stk. 2. Det skal i tilladelserne fremhæves, at Våbenet skal opbevares forsvarligt, for så vidt angår skydeVåben i overensstemmelse med reglerne i § 10 i Våbenbekendtgørelsen, og at bortkomst af Våbenet eller ammunition dertil straks skal anmeldes til politiet.

Stk. 3. Opmærksomheden henledes på, at personer, som den 1. juli 1963 var i besiddelse af ikke-automatiske salongvæver af kaliber ikke over .22 eller ammunition hertil, fortsat kan besidde disse Våben m.V. uden tilladelse, men de pågældende må ikke bære eller anvende dem uden tilladelse.

§ 16. En tilladelse til at udføre jagtVåben, jfr. Våbenbekendtgørelsens § 11, stk. 2, kan kun meddeles, hvis ansøgeren foreviser modtagerens indførselstilladelse eller en erklæring fra modtagerlandets kompetente myndighed om, at man ikke har indvendinger imod, at danske myndigheder meddeler udførselstilladelse. Dette gælder dog ikke i sager vedrørende udførselstilladelse til Grønland.

Stk. 2. Udførselstilladelse i henhold til Våbenbekendtgørelsens § 11, stk. 2, meddeles med en gyldighedstid på ikke over 6 måneder. Tilladelsen skal indeholde en nøjagtig angivelse af det, der skal udføres, og af modtageren. Det skal endvidere fremgå, at tilladelsen skal forevises for toldvæsenet til afstempling ved udførselen og senest ved gyldighedstidens udløb tilbagesendes udstederen.

Stk. 3. Samtidig med udstedelsen af udførselstilladelsen sender politimesteren (politidi-

rektøren) en genpart af tilladelsen til rigspolitichefen med henblik på underretning af modtagerlandets myndigheder.

V. Særlige bestemmelser Vedrørende kontrolordningen for glatløbende haglgeværer m.V.

§ 17. Våbentilladelse til glatløbende haglgeværer m.V. meddeles efter de foran anførte retningslinier.

Stk. 2. Våbentilladelse til glatløbende haglgeværer med en pibellængde på mindst 55 cm og til ammunition hertil meddeles uden nogen antalsmæssig begrænsning.

§ 18. Indehavere af jagttegn og medlemmer af skytteforeninger, der har en våbenpåtegning på medlemsbeviset, kan uden våbentilladelse til eget brug erhverve, besidde, bære og anvende følgende genstande:

1. Glatløbende haglgeværer med en pibellængde på mindst 55 cm, der højst er af kaliber 12, og som ikke kan indeholde mere end 2 haglpatroner,

2. piber og baskyler til de haglgeværer, der er nævnt i nr. 1,

3. færdigladede haglpatroner til de haglgeværer, der er nævnt i nr. 1, såfremt haglene er løstliggende og har en diameter på højst 3,5 mm, samt omladehætter og halvledte eller tomme patronhylstre til de nævnte haglpatroner.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte personer kan endvidere til eget brug erhverve og besidde andre glatløbende haglgeværer med en pibellængde på mindst 55 cm.

Stk. 3. Tidligere indehavere af jagttegn, der opfylder betingelserne for at erhverve jagttegn, kan fortsat besidde de genstande, der er nævnt i stk. 1, nr. 1 og 2 og stk. 2, men ikke den i stk. 1, nr. 3, nævnte ammunition m.V.

§ 19. Samtykke til udstedelsen af jagttegn meddeles maskinelt af rigspolitichefen, medmindre den, der ansøger om jagttegn, er under 18 år, eller der Vedrørende ansøgeren er registreret oplysninger hos politiet om hans Vandel efter den 1. januar 1986, der gør det tvivlsomt, om samtykke bør meddeles. I sådanne tilfælde meddeles samtykke af bopælsstedets politimester (politidirektøren) eller for så vidt angår personer, der ikke er bosat i Danmark, af politidirektøren.

§ 20. Politimesteren (politidirektøren) bør kun nægte at godkende skytteforeninger til at give våbenpåtegning, jfr. Våbenbekendtgørelsens § 4, stk. 1, hvis det efter en konkret Vurdering af foreningens forhold må anses for utilrådeligt, at en sådan godkendelse gives.

Stk. 2. Samtykke til, at et medlem af en skytteforening får våbenpåtegning på medlemsbeviset, gives af politimesteren (politidirektøren) i den politikreds, hvor medlemmet har bopæl. Til medlemmer, der ikke har bopæl i Danmark, gives samtykket af politidirektøren.

§ 21. Samtykke til udstedelse af jagttegn eller til våbenpåtegning på et medlemsbevis må kun gives, hvis der ikke foreligger oplysninger om den pågældendes personlige forhold og hidtidige Vandel, der gør det betænkeligt at give samtykket. Ved Vurderingen heraf lægges der ikke Vægt på kriminelle forhold, der er begået før den 1. januar 1986.

Stk. 2. Politiet skal, inden samtykke til udstedelse af jagttegn til personer under 18 år gives, sikre sig, at forældremyndighedens indehavere har erklæret sig bekendt med de rettigheder, der efter våbenloven er knyttet til et jagttegn.

Stk. 3. Samtykke til våbenpåtegning på et medlemsbevis for en person under 18 år må kun gives på begæring af forældremyndighedens indehavere. Forinden samtykke til våbenpåtegning gives, skal politiet sikre sig, at forældremyndighedens indehavere har erklæret sig bekendt med de rettigheder, der efter våbenloven er knyttet til et medlemsbevis med våbenpåtegning.

Stk. 4. Førstegangsmeddelelse af samtykke til våbenpåtegning på et medlemsbevis må kun ske på medlemmets egen begæring.

Stk. 5. Politiet Vejleder efter anmodning personer, der påtænker at ansøge om jagttegn eller om våbenpåtegning, om deres udsigt til at få politiets samtykke hertil.

§ 22. Samtykke til våbenpåtegning på et medlemsbevis gives normalt på en særlig blanket.

Stk. 2. Anmeldelse i henhold til våbenbekendtgørelsens § 6 skal ske på en særlig blanket. Genpart af anmeldelsen kVitteret af politiet udleveres til anmelderen.

Stk. 3. Politimesteren (politidirektøren) indsender løbende meddelelse til rigspoliti-

chefen om meddelte samtykker til Våbenpåtegning på medlemsbeviser og om modtagne anmeldelser i henhold til Våbenbekendtgørelsens § 6.

§ 23. Cirkulæret træder i kraft den 1. januar 1986.

Stk. 2. Cirkulære nr. 80 af 12. april 1965 om meddelelse af tilladelser til køb m.v. af Våben og ammunition ophæves.

Justitsministeriet, den 11. december 1985

ERIK NINN-HANSEN

/ Fr. Chr. Schydt

